

A Nag Hammadi-i Könyvtár

A Háromrészes Értekezés

(The Tripartite Tractate – avagy a: „Tractatus Tripartitus”)

A <http://gnosis.org/naghamm/tripart.htm> oldalon lévő, Harold W. Attridge és Dieter Mueller által angolra fordított szöveget, magyarra Weisz-Cucoli Alexandru-Iorgu fordította.

(A fordítás 2017. 02. 27.-én készült el. Utolsó javítás: 2022. 06. 29.-én történt)

A fordító előszava

Elképzelhető, hogy az olvasó találni fog benne egy-két stilisztikai furcsaságot, valamint nehézkességet, de a fordításban igyekeztem az eredeti szövegben található logikára és annak szerkezetére építeni, és visszaadni annak szó szerinti jelentését és jelentéstartalmát. Ennek fényében, hasznos olvasást kívánok!

I. rész

1. Bevezető

Arról, hogy mit mondhatunk azokról a dolgokról, amelyek magasztosak, a legjobban illeszkedő az, amit az Atyával kezdünk, aki a gyökere az Összességnek, az, akitől kegyelmet kaptunk, hogy beszélhessünk róla.

2. Az Atya

Létezett, mielőtt bármi – magát kivéve – létrejött. Az Atya az egyetlen egy, mint egy szám, mivel az első számú és az egyetlen, aki saját maga. Mégis nem olyan, mint egy magányos egyén. Különb, hogy lehetne ő egy atya? Mivel bármikor, amikor van egy „atya”, a „fű” név követi.

De az egyetlen egy, aki egyedül az Atya, olyan, mint egy gyökér, fával, ágakkal és gyümölcsökkel. Mondják róla, hogy ő egy atya a megfelelő értelemben, mivel utánozhatatlan és megváltozhatatlan. Emiatt, egyedüli a megfelelő értelemben, és egy isten, mert neki senki sem isten, neki senki sem atya. Lévén ő nemzettlen, és nincs senki, aki nemzette, sem másvalaki, aki alkotta. Lévén, akárki is valakinek az atyja, vagy teremtője, annak is van egy atyja és teremtője. Neki határozottan lehetséges, hogy az atyja és teremtője legyen annak, aki létrejött általa és annak, akit teremtett, mivel ő nem az atya a megfelelő értelemben, sem isten, mert van valaki, aki megalkotta és teremtette. Így van akkor, hogy az Atya és az Isten, a megfelelő értelemben, senki mástól nem származik. Ami az Összességeket illeti, ő hozta létre és teremtette őket. Ő kezdet és vég nélkül van.

Nem csak, hogy nincs vége – mivel, hogy Ő halhatatlan, mert nemzettlen – de ő szintén változatlan az örökkévaló létezésében, az ő azonosságában, abban, amiben ő megalapult és amiben ő nagy. Se nem fogja eltávolítani magát, ami által van, se nem fogja senki más erőltetni, hogy olyan véget idézzon elő, amit nem kívánt. Senki nem volt, aki a saját létezését kezdeményezte. Ezért, ő önmaga, változtatatlan, és senki más nem távolíthatja el a létezéséből és azonosságából, amiben van, és a nagyságából – tehát, megfoghatatlan – se nem lehetséges bárki más számára egy másik alakba változtatni, vagy csökkenteni, vagy megváltoztatni vagy kisebbiteni őt, – mivel ez a legteljesebb értelemben az igazság – aki a megváltoztathatatlan, a változtathatatlan, az állandósággal ruházza őt.

Nem csak ő az, akit úgy hívnak, hogy „a kezdet nélküli” és „a vég nélküli”, mert nemzettlen és halhatatlan; de, ahogy nincs kezdete és nincs vége, ahogy van, úgy: elérhetetlen az ő nagyságában, kifürkészhetetlen az ő bölcsességében, felfoghatatlan az ő erejében, és feneketlen az ő édességében.

A megfelelő értelemben, ő egyedül – a jó, a nemzettlen Atya és a teljes tökéletes egy – az egy, amely megvan telve a leszármazottjaival, minden erénnyel és minden értékessel. És van többje, ami a bármilyen rosszindulat hiánya, annak érdekében, hogy felfedezhető legyen, hogy akárkinek is van bármije, az adója neki; mert megadja, lévén maga elérhetetlen és fáradhatatlan, amiben ad, mivel gazdag az ajándékokban, amit ráruház, és nyugalomban van azokban a szívességekben, amiket megad.

Ő olyan alakú és nagyságú, hogy senki sem volt vele a kezdetektől; se nem létezik egy hely, ahol van, vagy ahonnan előjött, vagy ahová menni fog; se nem létezik ősi forma, amelyet használ, mint modell ahogy dolgozik; se nem létezik bármilyen nehézség, amely kíséri abban, amit csinál; se nem létezik anyag, amely a rendelkezésére áll, amelyből <ő> azt alkot, amit alkot; se bármilyen alkotóelem önmagában, amelyből nemz, amit nemz; sem munkatárs vele, amely dolgozik vele, amin dolgozik. Bármilyen ilyet mondani tudatlan. Inkább, (valakinek beszélnie kellene róla) mint jó, hibátlan, tökéletes, teljes, önmaga az Összesség.

Semelyik a megfogant vagy beszélt, látott vagy felfogott nevek közül, sem alkalmazható ő rá. Még ha azok túlonn túl dicsőítőek, felmagasztalóak és megtisztelőek is. Ám, lehetséges ezeket a neveket kimondani, a dicsőségének és tiszteletének – mindazok a teljesítőképesége szerint, akik dicsőítik. Míg számára, a saját létezésében, valójában és formájában, a tudatnak lehetetlen felfogni őt, sem bármilyen test nem képes megragadni őt, az ő kifürkészhetetlen nagysága és felfoghatatlan mélysége és mérhetetlen magassága és határtalan akarata miatt.

Ez a természete a teremtetlen egynek, ami semmi mást nem érint meg, se nem kapcsolódik (bármilyen) olyan módon, mint valami, ami korlátozott. Ő inkább arc és alak (dolgok, amelyek érzékelés által érthető) nélküli összetételt birtokolja. A honnét is jön (a jelző) „a felfoghatatlan”. Ha felfoghatatlan, akkor az következik, hogy: ő a tudathatatlan; az egy, aki kigondolhatatlan bármilyen gondolattal, láthatatlan bármi által, kimondhatatlan bármilyen szóval, érinthetetlen bármilyen kézzel. Ő egyedül az egy, aki tudja magát úgy ahogy van, a nagysága és terjedelme mellett.

És mivel neki megvan a képessége arra, hogy megalkossa önmagát, hogy lássa önmagát, hogy elnevezze önmagát, felfogja önmagát, ő egyedül az egyedüli, aki a saját elméje, saját szeme, saját szája, saját alakja, és az, akit gondol, ami; amit lát, amit beszél, amit megragad; önmaga, aki elképzelhetetlen, kimondhatatlan, érthetetlen, megváltoztathatatlan, miközben önfenntartó, örömteli, igaz, kellemes és nyugodt az, amit elképzeli, az, amit lát, amiről beszél, az, amiről van gondolata. Meghalad minden bölcsességet, és minden értelem fölött van, és minden dicsőség felett van, és minden szépség felett, minden édesség, és minden nagyság, és bármely mélység és bármely magasság felett.

Ha ez az egy, aki természetében tudathatatlan, akire minden nagyság vonatkozik, amit említettem – ha édessége bőségéből, tudást akar megadni, úgy, hogy ő megtudható legyen, megvan az a képessége, hogy úgy tegyen. Megvan az Ereje, amely az akarata. Most, ám, hallgatásban ő önmagát visszafogja, ő, aki a nagy, aki az oka az Összességek végtelen valójukba hozásának.

Az megfelelő értelmű, hogy ő nemzette önmagát, mint kimondhatatlan, mivel ő egyedül ön-nemzett, mivel ő önmagát nemzi, és mivel ő tudja magát ahogy van. Ami érdemes a csodálatára és dicsőségére és tiszteletére és dicséretére, amit kelt, a határtalan nagysága, és a kifürkészhetetlen bölcsessége, és az ő mérhetetlen ereje és az ő megköstölhetetlen édessége miatt.

Ő az egy, aki kivetíti magát, így, mint generáció, rendelkezve dicsőséggel és megtiszteltetéssel, bámulatossággal és kegyelemmel; az, aki önmagát dicsőíti, aki álmélkodik, <aki> becsül, aki szintén szeret; az, akinek van egy Fia, aki benne fennmarad, aki néma rá vonatkozóan, aki a kimondhatatlan egy a kimondhatatlan egyben, a láthatatlan egy, a megfoghatatlan egy, az elképzelhetetlen egy az elképzelhetetlen egyben.

Így, ő létezik benne örökké. Az Atya, ahogy korábban említettük; egy nemzettlen módon, az egy, akiben önmagát tudja, aki nemzette őt rendelkezve egy gondolattal, amely a róla szóló gondolat, amely a róla szóló érzékelés, amely a [...] az ő alapja örökké. Ez, ám, az alapvető értelemben, a csend és a bölcsesség és a kegyelem, ha kijelölésre került megfelelően ilyen módon.

3. A Fiú és az Egyház

Ahogy az Atya létezik egy megfelelő értelemben, az egy, aki előtt senki nem volt, és az egyen kívül nincs más nemzettlen egy, így ugyancsak a Fiú létezik a megfelelő értelemben, az egy, amely előtt más nem létezett, és amely után más fiú nem létezik. Emiatt, ő az elsőszülött és az

egyetlen Fiú. „Elsőszülött” mert senki sem létezik előtte, és „egyedüli Fiú” mert senki sincs utána. Továbbá, meg van a gyümölcse, amely kitudhatatlan a kimagasló nagysága miatt. Mégis akarta, hogy tudva legyen, az ő gazdag édessége miatt. És feltárta az elmagyarázatlan erőt, és ő összekeverte vele nagy bőséges nagylelkűségét.

Nem csak a Fiú létezik a kezdetektől fogva, de az egyház szintén létezett a kezdetektől. Most, aki úgy gondolja, hogy az a felfedezés, hogy a Fiú az egyedüli fiú, szembe áll a kijelentéssel (az Egyházzal) a rejtélyes értékű anyag miatt, az téved. Ahogy az Atya egy egység, és feltárta magát, mint Atya egyedül neki, így ugyancsak a Fiú saját maga testvérének találtatott, annak a ténynek alapján, hogy ő nemzettlen és kezdet nélküli. Magát csodálja, az Atyával, és magának dicsőséget, becsületet és szeretetet ad. Továbbá, ő maga az, akiből lett, mint a Fiú, összhangban a rendelkezésekkel: „kezdet nélkül” és „vég nélkül”.

Így az anyag, olyasmi, ami rögzített. Lévéen megszámlálhatatlan és határtalan, az ő leszármazottjai láthatatlanok. Azok, akik léteznek, a Fiúból és az Atyából jöttek elő, mint a csókok, mert annak tömege, aki csókol valakit a jó, kielégíthetetlen gondolattal; a csók egység, bár több csókot magába foglal. Hogy mondva legyen; az Egyház sok emberből áll, akik az éonok [vagy: „világkorszakok” ford. megj.] előtt léteztek, amelyeknek a nevük, a megfelelő értelemben, az, hogy: „az éonok éónja”. Ez a természete a szent és elpusztíthatatlan lelkeknek, amelyek fölött a Fiú pihen, mivel ez az ő lényege, ahogy az Atya pihen a Fia fölött.

4. Világkorszakos Kisugárzások

[...] az Egyház abban a beosztásaiban és tulajdonságaiban létezik, amiben az Atya és a Fia létezik – ahogy az elejétől mondtam. Ezért, fennáll a számtalan világkorszak nemzésében. Ugyancsak egy megszámlálhatatlan módon, ők is nemződnek, ahogy tulajdonságain és a beosztásain keresztül, (az Egyház) létezik. Ezeknek tartalmazza az egymással és az azokkal kötött szövetségét, amelyet egymással kötöttek, és azokkal, akik tőlük jöttek elő a Fiú felé, akinek a dicsőségére léteznek. Ezért, az elmének nem lehetséges őt kigondolni – Ő a hely tökéletessége volt. Sem beszéd ki nem fejezheti őket; ők kimondhatatlanok, megnevezhetetlenek és felfoghatatlanok. Egyedül nekik van meg a képességük arra, hogy megnevezzék magukat és hogy kigondolják magukat, mivel nem gyökerezettek ezekben a helyekben.

Azok abból a helyből kimondhatatlanok, (és) megszámlálhatatlanok, ebben a rendszerben, amely mind módon és méretben, az öröm, a boldogság, a nemzettlen, névtelen, megnevezhetetlen, megfoghatatlan, láthatatlan és felfoghatatlan egy. Ez a szülőség teljessége, úgyhogy a bősége egy nemz [...] az világkorszakoknak.

Ők örökké a gondolatban voltak, mivel az Atya olyan volt, mint egy gondolat és hely számukra. Mikor a nemzedékeik megalapultak, az egy, amely teljesen vezetésben van, meg szerette volna szerezni és előhozatni, azt, ami hiányzott [...] és előhozta azoknak, akik [...] őt. De, mivel ő olyan, amilyen ő, ő egy forrás, amely nincs kibővítve a belőle bőségesen kifolyó víztől. Az alatt, hogy ők az Atya gondolataiban voltak, azaz, a rejtett mélységben, a mélységben, a mélység ismerte őket, de ők nem voltak képesek ismerni a mélységet, amiben voltak; sem nem volt számukra lehetséges, hogy ismerjék magukat, se tudniuk bármi mást. Azaz, az Atyával voltak,

nem léteztek maguknak. Inkább, csak úgy léteztek, mint egy mag, tehát felfedezésre került, hogy léteztek, mint egy magzat.

Mint az ige; nemzette őket, éltetve őket hímvárosan, és azokat, amelyeket nemzett volna, még nem váltak létezőkké általa. Az első, aki gondolt róluk, az Atya, – nem csak, hogy neki létezhetnek, de, ugyancsak létezhetnek maguk számára, és hogy létezhetnek az ő gondolataiban, mint elme alkotóelem és hogy létezhetnek maguknak is – elültette a gondolatot, mint egy hímvarsejt magot. Most, annak érdekében, hogy tudják mi létezik számukra, ő kegyelmesen megadta az alapformát, míg annak érdekében, hogy felismerjék ki az Atya, aki nekik létezik, az „Atya” nevet adta nekik, olyan hangbéli értelemben kinyilatkoztatva, hogy ami létezik, a név által létezik, amellyel ténnyel rendelkeznek, erényből, hogy a létezésbe jöttek, mert a felmagasztalás, ami megszökött a figyelmüktől, az a névben van.

A csecsemő, míg magzat formában van, elég magának, mielőtt valaha is látta azt, aki elvetette. Ezért, egyedüli feladatuk volt, hogy keressék őt, felismerve, hogy ő létezik, mindig vágyva arra, hogy kiderítsék mi létezik. Ám, mivel, a tökéletes Atya jó, ahogy nem hallotta őket egyáltalán, ezért (csak) a gondolataiban léteznek, de inkább megadta, hogy ők, is, létezésbe térnek, így szintén megadja a kegyelmet, hogy tudják mi létezik, azaz, az egy, aki tudja magát örökké, [...] forma, hogy tudja mi létezik, ahogy az emberek nemzettek ezen a helyen: amikor megszületnek, a fényben vannak, hogy látják azokat, akik teremtették őket.

Az Atya mindent előhozott, mint egy kis gyerek, mint egy csepp a forrásból, mint egy szőlőtőke virág, mint egy virág, mint egy <ültetés> [...], szükségben a táplálék megszerzésére és a növekedésre és a hibátlanságra. Visszatartotta egy időre. Ő, aki gondolt rá a legkezdetől fogva, birtokolta a legkezdetől, és látta, de lezárta azok számára, akik először jöttek belőle. (Ő ezt tette,) nem irigységből, hanem azért, hogy ha az éonok nem kapnák meg a hibátlanságukat, és nem magasztalnák magukat dicsőségig, az Atyának, és hogy azt gondolnák, hogy saját maguktól van ez nekik meg. De, ahogy vágyta, hogy megadja számunkra a létet, ugyancsak, annak érdekében, hogy a hibátlannokká váljanak, amikor ő kívánta, ő adta nekik az áldás ötletét.

Az egyik, akit feltámasztott, mint egy fényt, azok közül, akik tőle jöttek, az egy, az egytől, akitől kapták a nevüket, ő a Fiú, aki teljes, befejezett és hibátlan. Keverten hozta elő, azzal ami belőle jött [...] a megosztás a [...] az Összesség, a szerint, hogy [...] ami által mindenki fogadhatja őt magának, bár ilyen nem volt az ő nagyságában, mielőtt attól kapta.

Inkább, ő maga által létezik. Ami a részeket illeti, amelyben létezik a maga módján és a nagyságának alakjában, lehetséges, <számukra>, hogy lássák őt, és hogy beszéljenek arról, amit róla tudnak, mivel ők viselik őt, míg ő viseli őket, mert lehetséges számukra, hogy felfogják őt.

Ő, ám, lévén, ahogy van; felfoghatatlan. Annak érdekében, hogy az Atya megtiszteltetést kapjon mindenkitől, és hogy felfedje magát, még a kitudhatatlanságában, rejtetten és láthatlanul, elcsodálkoznak rajta az elmében. Ezért, magasságának nagysága, abból a tényből áll, hogy beszélnek róla, és látják őt. Megtestesüléssé válik, hogy zsolozsmázzák, az ő édességének bősége miatt, a <...> kegyelmével.

És ahogy a csendek csodálata végtelen nemzedékek és elmebeli leszármazottak, úgy az ige beosztásai is lelki kisugárzások. Mindketten a csodálkozások és a beosztások, mivel az igéhez tartoznak, magjai és gondolatai a leszármazottaknak, és gyökerek, amelyek örökké élnek,

leszármazottaknak mutatkozva, amelyek maguktól jöttek elő, lévén elmék és lelki leszármazottjai az Atya dicsőségének.

Nincs szükség a hangra és a lélekre, az elmére és szóra, mert nincs szükség arra, hogy annál dolgozzanak, akinél kívánnak dolgozni, hanem azon a mintán, amin ő létezett, ahogy azok, akik tőle jöttek elő, nemzve mindent, amit kívánnak. És az egy, akitől nemzettek, és akiről beszélnek, és az egy, aki felé mozognak, és az egy, akiben vannak, és az, akit zsolozsmáznak, ezzel dicsőítve őt, ő neki fiai vannak. Mivel ez a nemző erejük, mint azok, akiktől jöttek, a kölcsönös kiségitésük alapján, mivel segítik egymást, mint a nemzettelek.

Az Atya, összhangban az emelkedett helyzetével az Összességek felett, lévén egy kitudhatatlan és felfoghatatlan egy, rendelkezik egy akkora nagysággal és terjedelemmel, hogy ha hirtelen felfedte volna magát, gyorsan, az összes emelkedettnek az eónban, akik tőle jöttek elő, elpusztultak volna. Ezért, visszafogta az erejét és kifogyhatatlanságát, amiben ő van. Ő kimondhatatlan és megnevezhetetlen és emelkedett, minden elme és minden ige felett.

Ez az egy, ám, kinyújtotta magát, és ez volt az, amiből kinyújtott, ami adta az alapját, a terét és a tartózkodási helyét az univerzumnak, a nevét a létének, „az egy, akitől”-nek, mivel ő a Minden Atyja, a vajjúdásán kívül, akiknek léteznek, elültetve a gondolatot bennük arra, hogy kereshetik őt.

A [...] bősége abból a tényből áll, hogy értik, hogy ő létezik, és abból a tényből, hogy megkérdezik mi volt az, ami létezett. Ez adva volt nekik élvezett, táplálék, öröm és egy bőséges megvilágosodás gyanánt, amely együtt-munkálkodásából, tudásából és a velük való keveredésből állt, ami az egy, amely hívott, és amely, ténylegesen, a Fiú, amióta ő az Összesség és az egy, akiről tudják, ugyancsak, hogy kicsoda és hogy kit ruház. Ez az, akit úgy hívnak, hogy a „Fiú” és az, akiről tudják, hogy létezik és aki után kerestek. Ez az, aki Atyaként létezik, és (mint) az, akiről nem beszélhetnek, akit ki nem gondolhatnak. Ez az egy, aki először jött a létezésbe.

Lehetetlen bárkinek kigondolni őt, vagy gondolni róla. Avagy, bárki odaközelíthet a magasztosult felé, az előzetesen meglévő felé, a megfelelő értelemben? De az összes róla szóló név; felfogott, vagy beszélt, az ő dicsőségére van bemutatva, mint az ő nyoma, mindenki képessége szerint, aki dicsőíti őt.

Most, aki belőle lett, hogy kinyújtotta magát a nemzésért és a tudásért, részben az Összességek, ő [...] az összes név, hamisítás nélkül, és ő, a megfelelő értelemben, az egyedüli első, az Atya férfia, akit én úgy nevezek, hogy:

az alaktalan alakja

a testetlen teste

a láthatatlan arca

a kimondhatatlan szava

a felfoghatatlan elméje

a szökőkút, ami belőle folyt

a gyökere azoknak, akik ültetve vannak

az istene azoknak, akik léteznek
a fénye azoknak, akiket megvilágít
a szeretettek szeretete
a gondoskodás azokról, akikről gondoskodva gondoskodik
a bölcsessége azoknak, akiket bölcsé tett
az ereje azoknak, akiknek erőt ad
a gyülekezete azoknak, akik hozzá gyűlnek
a keresett dolgok kinyilatkoztatása
a szeme azoknak, akik látnak
a lélegzete azoknak, akik lélegeznek
az élet azoknak, akik élnek
az egység azoknak, akik az Összességekkel keveredtek

Mindegyikük az egyben létezik, ahogy ruházza önmagát teljesen, és az ő egyetlen nevéen sosincs megszólítva. És ebben az egyedi módon ők egyenlően az egyetlenek és az Összességek. Ő sem testre nincs osztva, sem elkülönítve azokra a nevekre, amit kapott, úgyhogy ő egy dolog így, és egy másik másként. Ugyancsak, nem változik a [...], se nem változik a nevekre, amelyekre gondol, és vált azzá most, valami másra, erre a dologra, aztán egy másik időben valami másra, hanem inkább legvégsőig teljesen önmaga.

Ő az Összességek mindegyike, örökké, az azonos időben. Ő mind az, ami mindenki. Elhozta az Atyát az Összességeknek. Ő ugyancsak Összességek, mivel ő az, aki a tudása önmagának, és ő az összes a tulajdonságoknak. Megvannak a hatalmai, és ő azon túl van, amit tud, miközben magát teljesen önmagában látja, rendelkezve egy Fiúval és formával.

Ezért, az erői és tulajdonságai megszámlálhatatlanok és hallhatatlanok azért ahogy ő nemzette őket. Számolhatatlan és láthatatlan az ő világának nemzetségei, az ő parancsai és az ő Összességei. Tudja őket, amely dolgok saját maga, mivel ők az egyetlen névben vannak, és mind abban beszélnek. És előhossa (őket), annak érdekében, hogy felfedezhető legyen, hogy ők a saját egyedi tulajdonságaik alapján léteznek egy egységes módon. És nem fedte fel a sokaságot az Összességeknek, egyszerre, se nem fedte fel az ő egyenlőségét azoknak, akik tőle jöttek elő.

5. Eónis Élet

Mind, aki tőle jött elő, <akik> az eónok eónja, akik kisugárzásai és leszármazottjai az <ő> nemző természetének, ők ugyancsak a nemző természetükben <adtak> dicsőséget az Atyának, ahogy ő volt a létbekerülésüknek az okozója. Ez az, amit korábban mondtunk, azaz, hogy ő alkotja az eónokat mint gyökereket, forrásokat és atyákat, és hogy ő az, akinek dicsőséget adnak.

Nemzve lettek, mert megvan a tudása és a bölcsessége, és az Összességek tudták, hogy ők a tudásból és a bölcsességből jöttek elő.

Előhoztak volna egy látszólagos megtiszteltetést: „Az Atya az, aki az Összességek.”, ha az eónok felemelkedtek volna, hogy külön tiszteletet adjanak. Ezért, a dicsőítés zenéjében, és az ő egységének erejében, ahonnan jöttek, ők egymással egy keveredésbe, összetételbe és egységbe lettek behúzva. Az egész-teljességes gyülekezetből dicsőséget ajánlottak az Atyának, amely egy egyedüli képviselője ám soknak, mert mint az, egy dicsőítéseként jött elő, és mert az egyetlenből jött elő, aki ő maga az Összességek.

Most, ez egy dicséret volt [...] az egy, aki előhozta az Összességeket, lévén egy első-gyümölcs a halhatatlan és egy örökkévalónak, mert miután előjönnek az élő eónokból, tökéletesen és teljesen, az egytől, aki teljes és tökéletes, a barátság miatt, tökéletessé és teljessé tette őket, mert tökéletesen dicsőítették.

Az oka a második tiszteletnek, amely történt velük, az az, amely visszajött hozzájuk az Atyától, amikor megtudták a kegyelmet, amely által gyümölcsöt szültek egymással az Atya miatt. Mint egy eredmény, csak ahogy ők elő <lettek> hozva dicsőséggel az Atyától, így ugyancsak, annak érdekében, hogy tökéletesnek mutatkozzanak, úgy mutatkoztak cselekedni, hogy dicsőséget adtak.

Ők a harmadik dicsőség atyái voltak, a függetlenség és az erő szerint, amely nemzett velük, mivel mindegyikük egyénileg nem létezik, hogy dicsőséget adjon egy egységes módon, néki, aki szeret.

Ők az elsők és a másodikak, ezért mindketten tökéletesek és teljesek, lévén ők az Atya megnyilvánulásai, aki tökéletes és teljes, azokkal együtt, akik előjöttek, abból a tényből, hogy dicsőítik a tökéletest. A harmadik gyümölcse, ám, mindegyik eón akaratának és tulajdonságának becsületéből áll. Az Atyának ereje van. Teljességgel létezik, tökéletes a gondolatban, amely a megegyezés terméke, mivel az eón egyediségének terméke. Ez az, ami szeret és ami felett hatalma van, ahogy dicsőséget ad az Atyának annak útján.

Ennek okául, ők az elme elméi, amelyek a szavak szavainak találatott; idősek időse, fokozatok fokozata, amelyek egymás felett emelkedettek. Mindegyiknek, aki dicsőséget ad, van egy helye, emelkedettsége, tartózkodása és nyugalma, amely a dicsőségből áll, amit ő előhoz.

Mindenki, aki dicsőíti az Atyát megvan a nemzése örökké, – ők nemzenek abban a cselekedetben, hogy segítik egymást – mivel a kisugárzások határtalanok és megszámlálhatatlanok, és mivel nincs irigység az Atya részéről azok felé, akik belőle jöttek annak fényében, hogy egyenlőt vagy hasonlót nemzenek, mint ő, mivel ő az, aki az Összességekben létezik, nemzve és felfedve önmagát.

Akárkit is kíván, megtesz atyának, azok közül, aki ténylegesen Atya, és egy isten, azok közül, aki ténylegesen Isten, és megteszi őket az Összességeknek, akiknek ő a teljessége. A megfelelő értelemben, minden név, amely nagy, ott van tartva, ezek (a nevek) amelyeken az angyalok osztoznak, akik lettek a világegyetemben az arkónokkal, ám nincs hasonlatosságuk az örök lényekhez.

A teljes rendszere az eónoknak szeretete és vágya van a tökéletességre, az Atya teljes felfedezésére, és ez az akadálytalan egyezségük. Noha az Atya kinyilatkoztatja magát örökké,

nem kívánta, hogy megismerjék, mivel ő azt támogatja, hogy ő úgy fogható fel, mint akit keresni kell, miközben megtartja az megfoghatatlan őselemi lényét.

Ő az, az Atya, aki gyökér ösztönzéseket adott a világkorszakoknak, mivel azok helyek azon az úton, amely felé vezet, mint egy iskola a viselkedésről. Kiterjesztette a róla szóló hitet és imát, amit nem látnak; és egy erőteljes reményt arra, akit nem tudnak kigondolni; és egy gyümölcsöző szeretetet, amely afelé tekint, amit nem lát; és egy elfogadható felfogást az örökkévaló elmének; és egy áldást, ami gazdagság és szabadság; és egy bölcsesség annak, aki kívánja az Atya dicsőségét <az ő> gondolataért.

Az akaratának az erénye, hogy az Atya, az, amely emelkedett és tudott, amely (az erény által) a szelleme, amely az Összességekben lélegzik, és amely adja annak az ötletét, hogy keressék az ismeretlent, ahogy valaki vonzott a kellemes illat iránt, amely a keresett dolgok felől árad, mivel az Atya illata felülmúlja az átlagosakat.

Mert az ő édessége az eónokat kitudhatatlan élvezetbe hagyja, és adja nekik a vele való keveredés ötletét, aki tudatni akarja velük magát egy egyesült módon és hogy segítsék egymást a lélekben, amely bennük lett elültetve. Bár egy nagy tömeg alatt létezve, ők megújídnak egy kifejezhetetlen módon, mivel lehetetlen számukra, hogy elválasztva legyenek attól, amiben el vannak helyezve egy megfoghatatlan módon, mert nem fognak beszélni, hallgatva az Atya dicsőségéről, arról, akinek van hatalma beszélni, és fel fogják venni a formát tőle. Ő felfedte magát, de lehetetlen beszélni róla.

Nekik ő megvan, elrejtve egy gondolatban, mivel ebből [...]. Ők szótlankodnak arról, hogy milyen formában, természetben és nagyságban van az Atya, míg az eónok méltóvá váltak tudni, a lelken keresztül, hogy ő megnevezhetetlen és megfoghatatlan. A lelken keresztül, amely a nyoma a benne való keresésnek, hogy ő nyújtja számukra a képességet, hogy felfogják őt, és beszélhessenek róla.

Minden eón egy név, <azaz>, az Atyának minden tulajdonsága és ereje, mert sok névben létezik, amelyek összekevertek és harmonikusak egymással. Lehetséges beszélni róla a beszéd gazdagsága miatt, ahogy az Atya egy egyedi név, mert ő egységesség, de megszámlálhatatlan az ő tulajdonságaiban és neveiben.

Az Összességek kisugárzása, amely attól az egytől létezik, aki létezik, nem történt meg az egymástól való elkülönülés szerint, mint valami kitalált attól, aki nemzi őket. Inkább az ő nemzéseik, olyan, mint egy kiterjesztés, ahogy az Atya kiterjeszti magát azok felé, akit szeret, hogy aztán akik tőle jöttek elő, azok válhatnak, ugyancsak azzá, aki ő.

Ahogy a jelenlegi eón, bár egy egység, fel van egységekre osztva, időegységekre, és az időegységek évekre van osztva, az évek évszakokra, évszakok hónapokra, hónapok napokra, napok órákra, órák pillanatokra, így az Igazság világkorszaka, lévén egység és sokféleség, részben tiszteltben a kicsi és a nagy névben, minden felfogó ereje alapján – az analógia alapján – mint egy forrás, amely az ami, még befolyik a folyamokba, tavakba, csatornába és ágakba, vagy mint gyökér, a fák és gyümölcsös ágak alatt terjed, vagy mint az emberi test, amely láthatatlan módon van megosztva a tagok tagjaira, az elsődleges és másodlagos tagokra, nagyra és kicsire.

6. A tökéletlen nemzés az Isten Szava által

A világekorszakok előhozták magukat a harmadik gyümölcssel, az akarat szabadságával, és a bölcsességgel, amit a nekik lévő gondolatért adományozott.

Ők nem kívánják megtisztelni azt, ami egyezségből származik, bár minden egyes Egész Teljesség [vagy: „Pleróma” – ford. megj.] számára előállított dicsőítő szavak voltak. Se nem kívánnak dicsőséget adni az Összességekkel. Se nem (kívánnak) mással, aki eredetileg az egy mélysége fölött van, vagy a helye (fölött), kivéve, viszont, annak aki egy emelkedett névben és egy emelkedett helyen létezik, és csak, hogy ha ő kap attól aki vágyott (dicsőséget adni), és mag(j)ának adja aki fölötte van, és (csak) nemzi (ön)magát, úgymond, önmagát, és azon keresztül, aki ön(magát) nemzi azzal együtt, aki ő, és ő maga létrejön újjá változva azzal együtt aki ő utána jött, a testvére által, és látja őt és kérleli őt az anyagról, nevezetesen, az, aki fel kívánt szállni.

Tehát, hogy így lehessen, az, aki tisztelni szerette volna, nem mond semmit neki erről, kivéve azt, hogy van egy beszédkorlát állítva az Egész Teljességben, így nem beszélnek az Atya felfoghatatlanságáról, de beszélnek arról, aki szeretné magát megértetni. Jött az egyik eónnak, hogy meg kéne kísérelnie felfogni felfoghatatlant, és dicsőséget adni annak, különösképpen az Atya kitudhatatlanságának. Mivel ő az egysége az Isten Szavának, ő egy, bár nem az Összességek egységéből való, sem tőle, aki őket előhozta, nevezetesen, aki előhozta az Összességet, az Atyát.

Ez az eón azok közül való volt, amelynek bölcsesség adatott, így ő előzőleg-létező lehetett mindegyik gondolatában. Azáltal, amit kíván, elő lesznek állítva. Ezért kapott egy bölcs természetet, annak érdekében, hogy megvizsgálja a rejtett alapot, mivel ő egy bölcs gyümölcs; a szabad akaratnak, amely nemzve lett az Összességekkel, amely volt az oka ennek, mint azt tenni, amit kívánt anélkül, hogy bárki visszafogná.

A szándéka, akkor, az Isten Szavának, amely az egy, jó volt. Amikor előjött, dicsőséget adott az Atyának, akkor is, hogy ha ez olyasmire vezetett, ami túl van a lehetségesen, mert azt akarta előhozni, aki tökéletes, abból az egyességből, amelyben nem volt benne, és a parancs megléte nélkül.

Ez az eón lett <volna> az utolsó, amely előjött a kölcsönös segítséggel, és apró volt méretben. És mielőtt nemzett volna bármit is az akarat dicsőségére és az Összességek beleegyezésével, nagylelkűen viselkedett, egy gazdag szeretetből, és kitett afelé, ami a tökéletes dicsőséget körbeveszi, mivel nem volt az Atya akarata nélkül, hogy az Isten Szava létrejött, amely mondván legyen: Nélküle nem fog előjönni. De, ő, az Atya hozta őt elő azoknak, akikről tudta, hogy alkalmasak arra, hogy létrejöjjenek.

Az Atya és az Összességek, félreálltak tőle, hogy a határ, amit az Atya felállíthatott, megalapozott lehessen – mivel nem felfoghatatlan felfogásából van, hanem az Atya akaratán, – és továbbá, (félreálltak), hogy a dolgok, amik jöttek egy szervezetté alakulhasson. Ha jött volna, nem jött volna létre az Egész Teljesség megnyilvánulásán keresztül. Ezért, nem illendő bírálni az mozgalmat, amely az Isten Szava, de illendő, hogy azt mondjuk, hogy az Isten Szava mozgalma a szervezet okozója, amely arra lett szánva, hogy létrejöjjen.

Az Isten Szava önmaga okozta, hogy létrejőjön, lévén teljes és egységes, az Atya dicsőségének, amit kívánt (és kívánt is) elégedett azzal, de azokat, amelyeket ő határozottan meg akart ragadni, árnyékban másolatokban és képmásaiban nemzett. Mert nem volt képes a fény látványát tartani, de betekintett a mélységbe és kételkedett. Ebből volt egy viszály – mélységesen gondterhelt lett – és elfordult az ön-kétsége, a viszálya, a feledékenysége és a tudatlansága miatt, magától, <attól> ami.

Az ő ön-felmagasztalása és az elvárakozása a felfoghatatlan felfogására erőssé vált számára és benne volt. De a betegségek követték, amikor magán túl ment, az ön-kétsége miatt, nevezetesen abból a tényből, hogy nem <érte el> az Atya dicsőségét, akinek a felmagasztalt állapota a határtalan dolgok között van. Ez az egy nem érte el őt, mert nem kapta meg őt.

Az egy, akit ő maga hozott elő, mint egységes eón, felrohant ahhoz, aki az övé és a rokona Egész Teljességben, elhagyta őt, aki a hibába került azokkal, akik tőle jöttek elő egy képzeletbeli módon, mivel nem az övéi.

Amikor az, aki előállította magát, mint tökéletest, történetesen tényleg előhozta magát, gyenge lett, mint egy női természet, amely elhagyta az ő férfias párját.

Attól, ami hiányos volt önmagában, jöttek azok a dolgok, amelyek létezésbe kerültek a gondolatai által, és az ő gőgje által, de attól, ami tökéletes benne elhagyta azt és felemelte magát azokig, akik az övé. Az Egész Teljességben volt, mint egy emlék számára, hogy mentesüljön a gőgjétől.

Az egy, aki magasra futott, és az, aki kihúzta őt öneki, nem voltak akadályozva, hanem egy gyümölcsöt hoztak elő az Egész Teljességből; ők zaklatják azokat, akik a hibában voltak.

Ahogy az Egész Teljességek azok a dolgok, amelyek létezésbe jöttek a gőgös gondolatból, amelyek az ő (az Egész Teljességnek) hasonlatossága, másolatai, árnyékai és káprázatai, híján az értelemnek és a fénynek, ezek, amelyek a hiú gondolatokhoz tartoznak, mivel nem termékei bárminek is. Ezért a végük olyan lesz, mint a kezdetük: attól, amely nem létezett (nekik), vissza kell térniük ismét, abba, amely nem fog létezni. Ők azok, ám, akik nagyobbak, erősebbek és tiszteltebbek, mint azoktól a nevektől, amelyeket adtak nekik, amelyek az árnyékaik. A tükröződés mikéntjeként szépek. Mivel a másolat arca rendszerint arról veszi a szépséget, amelyről másoltatott.

Azt gondolták magukról, hogy maguktól létező lények, és hogy forrás nélküliek, mivel nem látnak mást létezni előttük. Ezért, ők engedetlenségben és a lázadás cselekedetében éltek, a nélkül, hogy megalázkodtak volna az egy előtt, akitől létezésbe kerültek.

Parancsolni akartak egymásnak, legyőzve egymást a hiú törekvésükben, míg a dicsőség, amelyet birtokolnak tartalmaz egy okot a rendszerre, amely volt, hogy legyen.

Ők olyan dolgok hasonlóságai, amelyek magasztosak. Elhozták őket a mindegyikükben lévő erő vágyára, a nevek nagyság szerint, amely mindegyik egy árnyék, mindegyik azt képzelve, hogy felülmúlja a társait.

Ezeknek a másoknak a gondolata nem volt terméketlen, de úgy, mint amelytől ők árnyékok, mindaz, amire gondoltak, mint lehetséges fiak, azok, akikre gondoltak, ők utódként. Ezért történt, hogy annyira sok utód született tőlük harcosokként, harcosokként, bajkeverőkként és

hite-hagyottokként. Ők engedetlen lények, a hatalom szeretői. Ennek a fajtának a másik lényei közül mindegyikkel előálltak ezektől.

7. Az Isten Szavának a Megtérése

Az Isten Szava volt az oka azoknak, akik létbe kerültek, és ő folytatta minduntalan, hogy vesztésben legyen, és megdöbbsen. A tökéletesség helyett, hibát látott; egység helyett szétválást látott; szilárdság helyett zavart látott; nyugalom helyett zűrzavart. Arra sem volt képes, hogy megakadályozza őket a zavargás szeretetében, megsemmisíteni sem volt képes. Teljesen erőtlenségre volt, hajdani összességére, és az ő magasztossága elhagyta őt.

Azok, akik a létezésbe kerültek nem tudva önmagukról, ugyancsak nem tudták az Egész Teljességet, ahonnan előjöttek, és nem tudták az egyet, amely a létezésük oka volt.

Az Isten Szava, lévén egy ilyen labilis állapotban, nem folytatott előhozni semmit sem, mint kisugárzásokat, dolgokat, amelyek az Egész Teljességben vannak, a dicsőségek, amelyek az Atya tiszteletére vannak. Inkább, ő kisebb gyengeségeket hozott elő, betegségek által gyengítve, amely által ő maga is gyengítve volt. A fogékonyság valószínűsége, amely az egység volt, amely azon dolgok oka volt, amelyek önmaguk nem léteznek az elejétől fogva.

Amíg az egy, aki előhozta a hibába ezeket a dolgokat, amelyek ezért szükségesek voltak, amíg megítélte azokat, akik a létbe kerültek miatta, az értelemmel ellentétben – amely az ítélet, amely kárhozzátássá vált – ellenük küzdött a kárhozzátáshoz, ami, az egyek, akik a kárhozzátás és a harag végrehajtása ellen küzdöttek, míg az (a düh) elfogadja és megváltja (őket) az ő (hamis) véleményük és hitehagyásuktól, mivel belőle jön a beszélgetés, amelyet ugyancsak „bűnbánatnak” [gör. „metanoia” – ford. megj.] neveznek. Az Isten Szava egy másik véleményhez és gondolathoz fordult. Elfordulva a gonosztól, a jó dolgok felé fordult. Követve a beszélgetést, jött azon dolgok gondolata, amelyek léteznek, és az ima az egynek, aki a jóra térítette.

Az egy, aki az Egész Teljességben van, volt az, akihez imádkozott és emlékezett; aztán (ő emlékezett) az ő fivérei egyénileg és (eddig) mindig önmagukkal; majd ők együtt; de mindegyikük előtt, az Atya. Az egyesség imája neki egy segítség volt az ő visszatértében, és (az) Összességekben, az emlékezése okául, azok, akik léteztek az elejétől, az ő létére emlékeztek. Ez az a gondolat, messziről, ami visszahozza őt.

Minden imája és emlékezése számos erő volt annak határa szerint. Mivel semmi sem fogant az ő gondolataiban.

Az erők jók voltak és nagyobbak voltak azoknál, amelyek hasonlóak voltak. Azok, amelyek a hasonlóhoz tartoznak, tartoznak a tévedés természetéhez is. A hasonlóság káprázata és a gőg gondolata azzá váltak, amik. És abból a gondolatból erednek, amely ismerte őket először.

Hová tartoznak az előző lények? Olyanok akár a feledékenység és az erős alvás; mint azok, akiknek zavaró álmaik vannak, akikhez az álom – azoknak, akik álmodnak – az alatt jön, hogy elvannak nyomva. A többi olyan, mint valami fénylenség számára, a felkelő nap után kutatva,

mivel úgy történt, hogy láttak benne álmokat, amelyek igazán édesek. Egyből egy megálljt parancsolt a gondolatok kisugárzásainak. Nem rendelkeztek többé alkotórésszel és nem volt tiszteletük sem többé.

Ám ő nem egyenlő az előzőleg-létezőkkel, akár felsőbbrendűbbek voltak a hasonlóságban, ő volt az, aki miatt ők magasztosabbak voltak, mint azok, mert nem a jó szándéktól valóak.

Nem a betegségből volt való a létezés, amitől létezni kezdtek, amely a jó szándék, hanem (attól) aki az előzőleg-létező után keresett. Amint imádkozott, ő egyszerre, felemelte magát a jóra és elültette bennük az elő-helyezkedést, hogy keresse és imádkozzon a dicső előzőleg-létezőhez, és hogy elültette bennük azt a gondolatot és ötletet magáról, hogy azt gondolják, hogy valami nagyobb létezik előttük, ám nem értették, hogy mi volt az. Nemzve összhangot és kölcsönös szeretetet azzal a gondolattal, amit játszottak egységben és egyhangúságban, mivel az egységtől és az egyhangúságtól kapták a leglényegüket.

Erősebbek voltak, mint ők, az erő vágyódásában, mivel ők dicsőítettebbek voltak, mint az elsők, akik följük emeltettek. Azok nem alázkodtak meg. Azt hitték, hogy olyan lények, akiknek nincs forrásuk és hogy maguktól származnak. Ahogy előkerültek a születésük alapján, a két rend bántalmazta egymást, harcolva az ő viselkedésük mikéntjére vonatkozó parancsért. Eredményül, alámerítették erőben és természetben, összhangban a kölcsönös támadásért, rendelkezve az erő iránti vágyódással és a hasonló dolgokkal. Ezekből következik, hogy a hiábavaló szeretete a dicsőségnek vezeti őket az erő vágyódására, úgy, hogy egyikőjük se rendelkezik a magasztos gondolattal, se a beismeréssel.

Ennek a gondolatnak az erői, elő vannak készítve az előzőleg-létező <egynek>, azokból, amelyek a képviselői. Mivel azoknak a rendje, amelyek ilyenek, rendelkeztek kölcsönös egyetértéssel, de harcoltak a hasonlatos rendekkel, míg a hasonlatos rend háborút szít a képviselők ellen és cselekszik egyedül ellene, az haragja miatt. Ettől az [...] őket [...] egymást, sok [...] szükség kijelölte őket [...] és kijelölheti [...] nem volt egy sokaság, [...] és az irigységük és az ő [...] és a haragjuk és erőszakosságuk és vágyuk és a fennálló tudatlanságuk, üres anyagot és különböző fajtájú erőket állít elő, összekeverve egy nagy számban, míg az Isten Szavának az elméje, amely a létük okozója volt, nyitott volt egy remény kinyilatkoztatására, amely felülről jött volna hozzá.

8. A Megváltó Kisugárzása

Az Isten Szava, amely mozdult, rendelkezett a reménnyel és a várakozással, iránta, aki emelkedett. Míg akik az árnyékbéliek, elválasztotta magát tőlük, minden módon, mivel ellene harcoltak, és egyáltalán nem alázatosak előtte. Elégedett volt a gondolatok lényével. És az egy, amely ebben a módban felállott és amely az emelkedett határon belül van, emlékezve arra, aki elégtelen, az Ige hozta elő egy láthatatlan módon, azok között, akik létrejöttek a gondolat alapjául, alapjául annak, aki velük volt, amíg egy fény világított rá felülről, mint egy életadó, az egy, amely nemzett lett az előzőleg-létező Egész Teljesség testvéries szeretet gondolata által.

A botladozás, amely az Összességek Atyjának eónjaival történt, amely nem szenvedett, hozzájuk került, mintha az övékké lenne, egy óvatos, nem rosszindulatú és roppantul édes módon. Az Összességek elé került, hogy esetlegesen utasítva legyenek az egyetlen egy általi hiányosságokról, amelytől egyedül mind az erőt kapták, hogy kiküszöböljék a hiányosságokat.

A rend, amely az övé volt, létezésbe jött általa, aki magasan futott, és amely belőle és a teljes tökéletességből jött elő. Az egy, aki magasan futott egy közbenjárása lett a tökéletlennek az eónok kiáradásával, amelyek létbe jöttek, a létező dolgok egyetértésével. Mikor imádkozott hozzájuk, hozzájárultak örömmel és akarattal, mivel egyetértésben voltak, és egy harmonikus egyetértéssel, hogy a hiányos egyet támogassák. Ők összegyűltek, kérve a jótékony szándékú Atyát, hogy legyen támogatás főntről, az Atyától, a dicsőségének, mivel a hiányos egy nem tudott tökéletessé válni más úton, kivéve, hogy ha az az Atya Egész Teljességének az akarata, amelyet magához húzott, felfedett, és a hiányos egynek adott.

Így a harmóniából, egy örömteli akaratnak, amely létezésbe jött, ők előhozták a gyümölcsből, amely a harmóniából nemzett, egy egység, egy az Összességek birtoklása, felfedve az Atya orcáját, amelyből az eónok gondoltak, ahogy dicsőséget adtak és imádkoztak a segítségért a testvérüknek egy kívánsággal, amelyben az Atya számításba vette magát velük.

Ezért, akaratlagos és örömteli volt, hogy a gyümölcsöt elhozzák. És ő nyilvánvalóvá tette az egyezséget a kinyilatkoztatásnak a velük való egyesülésnek, amely az ő Fia. De a Fiú, amelyben az Összességek elégedettek, rájuk tette magát, mint egy öltözék, amin keresztül tökéletességet adott a tökéletlennek, és visszaigazolást adott azoknak, akik tökéletesek, az, aki megfelelőképpen a „Megváltó” a „Megszabadító” a „Kellemesen-jó egy” a „Szeretett”, „az egy, akihez az imádságokat ajánlották”, „a Krisztus”, „a kinevezettek Fénye”, összhangban azokkal, akiktől származik, mivel a neve lett tisztségeknek, amelyek adtak neki. Mégis, mi más név illethető rá az „a Fiú” helyett, ahogy korábban mondtuk, mivel ő az Atya tudása, amelyről akarta őket tudatni?

Nem csak, hogy az eónok az Atya arkifejezését alkották, akit dicsértettek, ahogy korábban írva vagyunk, de ugyancsak a sajátjukat is megalkották; mivel az eónok akik dicsőséget adtak, az arcuk kifejezését is megalkották.

Ők egy hadseregként voltak számára megalkotva, mint egy királynak, mivel a gondolat lényei, erős közösségi és összevegyült összhanggal rendelkeznek. Ők egy többarcú alakban jöttek elő, annak érdekében, hogy az egy, akinek segítséget kellett adniuk, lássa azokat, akiknek a segítségéért imádkozott. Ő ugyancsak látja az egyet, aki azt adta neki.

Az vele való egyezés gyümölcse, amelyről korábban beszéltünk, az Összességek erejének tárgya. Mivel az Atya az Összességeket állította magába. Ugyancsak azt, ami előzőleg-létezik, amik vannak, és azokat, amik lesznek. Képes volt arra (hogy megtegye). Felfedte azokat, akiket önmagába helyezett. Nem adta őket, amikor rábízta őket. Ő az univerzum szervezetét átirányította, a hatóság szerint, amelyet neki adtak az elejétől és a feladat ereje (szerint). Így, elkezdődött, és végrehajtotta a kinyilatkoztatását.

Az egy, akiben az Atya van, és az egy, akiben Összességek vannak alkotva <voltak> az előtt, aki a látás nélkül volt. Ő utasította őt, azokról, akik keresték saját látásuk, a tökéletes fény ragyogása útján. Ő először tökéletesítette őt egy hibátlan örömben. Ő tökéletesítette őt magának, mint egy tökéletes egy, és ő ugyancsak adott neki azt, ami megfelelő minden egyes egyének.

Ezért ez az első öröm meghatározása. És <ő> elültetett benne, egy láthatatlan módon, egy szót, amelynek a tudás volt célja. És adott neki erőt, hogy elválassza és kiűzze magából azokat, akik engedetlenek hozzá. Ezért, nyilvánvalóvá tette magát számára. De azoknak, akik létbe kerültek miatta, egy formát fedett fel, ami meghaladta őket. Egymással ellenséges módon viselkedtek. Hirtelen felfedte magát előttük, megközelítve őket egy villámlás formájában. És véget vetve az egymással való összekötöttségüknek, véget vetett egy hirtelen kinyilatkoztatással, amelyről nem volt értesülésük, amelyre nem számítottak és amelyről nem tudtak.

Emiatt, féltek és leestek, mivel nem tudták elviselni azt a fényt, amely megütötte őket. Az, aki megjelent, egy erőszak volt a két rendnek. Ahogy a gondolat lényei a „kis” nevet kapták, így nekik halvány fogalmuk volt, hogy nekik a magasztos van, az előttük létező, és hogy benne vettettek el egy csodálkozó hozzáállást, a magasztos előtt, aki nyilvánvalóvá fog válni.

Ezért üdvözölték az ő kinyilatkoztatását és leborultak előtte. Ők meggyőzött tanúi lettek <neki>. Ők elismerték a fényt, amely létbe került, mint az egy erősebb, mint az, amely ellenük harcolt. A hasonló lények, ám, felettébb féltek, mivel nem voltak képesek meghallani őt az elején, és hogy van egy ilyenfajta látvány. Ezért leestek a tudatlanság gödrébe, amelynek a neve „a Külső Sötétség”, „Káosz”, „Hádész” és „a Szakadék”. Ő felállította azt, ami mögötte volt a gondolat lényeknek rendjének, mivel az erősebb volt náluk. Megérdemelték, hogy vezessék a kimondhatatlan sötétséget, mivel az övékké, ugyancsak, a szervezet használatában kellene lennie, amely jönni készült, amelyhez kinevezte őket.

Egy nagy különbség van azok kinyilatkoztatása között, akik létbe kerültek és között, akik hibásak és azoktól a dolgoktól, amelyek létbe jöttek miatta. Mivel felfedte önmagát magának magában, mivel ő vele van, egy társszenvedője vele, apránként ad neki pihenést, növekedésre teszi őt, felemeli őt, magának adja önmagát teljesen az élvezetnek egy látomásból. De azoknak, akik kifele esnek, ő magát gyorsan és egy megdöbbentő módon fedte fel, és visszavonta magát hirtelen a nélkül, hogy megadhatta volna azt, hogy lássák őt.

9. Az Isten Szavának az Egész Teljessége

Amikor az Isten Szava, amely hibás volt, megvilágosult, az ő Egész Teljessége elkezdődött. Elszökött azoktól, akik zavarták őt először. Keveretlenné vált velük. Lehántotta a tudatlan gondolatot. Összekeveredést kapott a Többivel, amikor azok, akik engedetlenek voltak vele először, leborultak és megalázkodtak előtte. És felvidult a testvéreinek a látogatásától, akik meglátogatták őt. Dicsőítette és magasztalta azokat, akik megnyilvánultak, mint egy segítség számára, míg köszönetet mondott, mert megmenekült azoktól, akik ellene keltek fel, és csodálta dicsérte a nagyságát azoknak, akik megjelentek előtte egy elkötelezett módon. Előállított egy nyilvánvaló képet az élő ábrázatokról, kedveset, a jó dolgok között, a létező dolgok között, amik léteznek, hasonlatosak azokhoz a szépségben, de nem egyenlően azokhoz igazságban, mivel nem származnak az a vele való egyezségéből a között, akitől származnak és aki felfedte magát előtte. De bölcsességben és tudásban viselkedik, összevegyítve ön(magát) teljesen. Ezért, ami előjöttek belőle nagyszerűek, éppen úgy, mint az, ami igazán nagyszerű.

Miután meglepődött azok szépségén, akik megjelentek neki, hálát tanúsított ezért a látogatásért. Az Isten Szava hajtotta végre ezt a tevékenységet, azokon keresztül, akiktől támogatást kapott, azok állhatatosságáért, akik a létbe jöttek általa, és így kaphatnak valami jót, mivel gondolt imádkozni azok szervezetéért, akik belőle jöttek elő, amely úgy rögzített, hogy megalapozhatja őket.

Ezért, azok, akiket szándékosan állított elő, szekerekben vannak, mint azok, akik a létre jöttek és akik megjelentek, úgy, hogy áthaladjanak minden olyan helyen és dolgon, amely lent van, úgy, hogy mind megkaphassa a helyet, amely belőle tevődik össze. Ez rombolás a hasonló lények számára, míg egy jótékony cselekvés a gondolat lényeié; egy kinyilatkoztató Kettőzéshibásságot azokról, akik a rendeltől származnak, amely egy egység volt amíg szenvedett, amíg ők magok, amik nem jöttek lenni, maguk által.

Az, aki megjelent az az Atya és a harmónia arckifejezése volt. Egy ruha, amely minden kegyelem(ből) és étel(ből tevődött) volt, amely azoknak van, akiket az Isten Szava hozott elő mialatt imádkozott és dicsőséget és tisztességet adott. Ez az egy, akit dicsőített és tisztelt, mialatt azok után nézett, akiknek imádkozott, hogy ő majd tökéletesítheti őket az előhozott képeken keresztül.

Az Isten Szava adott még többet is a kölcsönös közreműködésükhöz és az ígéret reményének, mivel öröme, bőséges nyugalma és szeplőtlen gyönyörük van. Fejlesztette azokat, akiről elsősorban emlékezett, amikor nem voltak vele, (fejlesztette őket) rendelkezve a tökéletességgel. Kettőzéshibásság Most, mialatt aki a látáshoz tartozik, vele van, ő létezik a reményben és hitben a tökéletes Atya előtt, amennyire az Összességek. Ő megjelenik előtte mielőtt elvegyül vele, azért, hogy a dolgok, amik létre jöttek ne vesszenek el a fényre tekintés által, mivel nem fogadhatják el a nagy és emelkedett termetet.

Az Isten Szavának a gondolata, aki visszatért a stabilitásához, és uralkodott azok fölött, aki általa a létbe kerültek, az annak a neve az „Eón” és a „Hely” volt azok számára, akiket előhozott a rendeletnek megfelelően, és amit ugyancsak a „Felszabadulás Zsinagógájának” neveznek, mert meggyógyította (ön)magát a szétszórtságából, amely a sokféleséges gondolat, és visszatért az egy gondolathoz. Hasonlóképpen „Raktárnak” is nevezik, a nyugalom miatt, amit szerzett, amit saját magának adott. És „Hídnak” is nevezik, annak öröme miatt, aki az egyesülésből gyümölcsöt remélt, és aki megjelent neki. „Királyságnak” is nevezik, az állékonyság miatt, amit szerzett, miközben örvendezik azok uralma felett, akik harcoltak ellene. És „az Úr Öröme” is nevezik, a boldogsága miatt, ahogyan felöltöztette magát. Vele a fény, ami kárpótolja a jó dolgokért cserében, ami benne van, és vele (van) a szabadság gondolata.

Az eón amelyről korábban beszéltünk, fölött van azon két rendnek, akik egymás ellen harcoltak. Nem egy társa azoknak, akik uralmat tartanak, és nem játszik szerepet a betegségben és a gyengeségben, dolgokban, amelyek a gondolathoz és az ahhoz hasonlóhoz tartozik.

Az, amiben az Isten Szava magát tökéletes örömben állította, az Eón volt az, amely az anyag alakjával rendelkezett, de ugyancsak az ok alkotmányával is rendelkezett, amely az, amelyik felfedte magát. (Az eón) egy képe volt azoknak a dolgoknak, amelyek az Egész Teljességben vannak, amelyek annak a bőségéből jöttek a létbe, aki örömteljesen létezik.

Ráadásul, az egyik megjelenési formája, amely felfedte magát, az az őszinteségben és a figyelmességben és az ígéretben volt azokkal kapcsolatban, amit kívánt. A Fiú kinevezését, az ő

lényegét, erejét és alakját hordozta, aki az, akit ő szeretett, akivel elégedett volt, és aki egy szerető bánásmódban részesült.

Egy fény és egy vágy volt abban megalapozva, és egy nyitottság a tanítás iránt és egy szem a látáshoz; értékek, amelyekkel az rendelkezett az emelkedettektől. Egy bölcsesség volt az ő gondolkodásához, szemben a szervezet alatti dolgokhoz. Ugyancsak egy szó volt a beszédhez és a tökéletesség az ilyenfajta dolgokhoz. És ezek azok, amelyekkel formát öltött, de az Egész Teljesség képe szerint, amely az apjaiknak rendelkezett, akik azok, aki adtak nekik életet, mindegyikük egy másolata mindegyiknek, amelyek férfiaság képei, mivel nem a betegségtől, amely a nőiesség, hanem ettől való, amely már lehagyta a betegséget. Az „Egyház” névvel rendelkezik, mivel összhangban hasonlítanak összhangban azok gyülekezetével, akik kinyilatkoztatták magukat.

Az, amely a létbe került fény formájában, az szintén tökéletes, amennyiben a létező fényének képe, amely az Összességek. Akár alsóbbrendű annál, aminek a képe, mindazonáltal rendelkezik az oszthatatlansággal, mert az arcának a kifejezése az oszthatatlan fénynek.

Azok, viszont, akik a létezésbe kerültek, mindegyik eón képének, ők, lényegében abban az egyben vannak, amit korábban említettünk, de erőben nem egyenlőek, mert az (az erő) megvan mindegyikben. Ebben az egymással való keveredésben egyenlőséggel rendelkeznek, de egyikük sem vetette le magáról azt, ami jellemző önmagára.

Emiatt, ők szenvedélyek, mert a szenvedély az betegség, mivel ők nem az Egész Teljesség egyezményének a termékei, hanem ennek, idő-előttiesen, mielőtt ő megkapta az Atyát.

Ezért, az egyezmény az ő Összességével és akaratával, az eljövendő szervezet részére, valami jótékony volt. Megadatott számukra, hogy átmenjenek olyan helyeken, amelyek lent voltak, mivel a helyek képtelenek voltak alkalmazkodni a hirtelen, heves érkezésükre, kivéve, ha (ők) egyénileg, egyenként (jönnek). Az eljövételük szükséges, mivel általuk lesz minden tökéletesítve.

Röviden; az Isten Szava kapta minden dolog látványát, amely előzőleg létező volt, amely jelenleg létező, és amely létezni fog; mivel őt bízták meg minden létező szervezésével.

Vannak dolgok, amelyek, már olyan dolgokban vannak, amelyek alkalmasak arra, hogy létrejöjjenek, de a magvak, amelyek lesznek, önmagában található, az ígéret miatt, amely ahhoz tartozott, amit megfogant, mint az a valami, ami azokhoz a magvakhoz tartozik, amik lesznek.

És előállította a leszármazottjait, amely a kinyilatkoztatása annak, amit fogant.

Ám, egy ideje, az ígéret magja őrzött, azért, hogy azok, akik ki lettek jelölve a küldetésre, ki lehessenek jelölve a Megváltó és azok érkezése által, akik ő benne vannak, akik elsők az Atya tudásában és a dicsőségében.

10. A Szervezet

Helyes dolog, hogy az imádkozása, és az emiatt bekövetkező áttérés után; néhány elkárhozzon, míg mások jutalmazottak, mások még mindig elkülönítve legyenek. Először azok büntetését készítette elő, akik engedetlenek voltak, kihasználva a megjelentnek az erejét, akitől felhatalmazást kapott minden felet, hogy tőle külön legyenek. Ő az egy, aki alant van, és távol is tartja magát attól, ami emelkedett, addig amíg előkészíti a szervezését az összes olyan dolognak, ami külső, és adja oda minden helyhez, amely ahhoz van jelölve.

Az Isten Szava megalapította (ön)magát először, amikor szépítette az Összességeket, mint egy alaptétel, ok és az uralkodója azoknak a dolgoknak, amik létrejöttek, mint az Atya, amely az oka volt az alapításnak, amely az elsőnek létezett utána.

Ő alkotta meg az előzőleg-létező képeket, amelyeket a dicsőítésnek köszönhetően hozott elő. Ezután azok helyét szépítette, akiket dicsőséggel előhozott, amit „Paradicsomnak”, az „Élvezetnek”, a „A teljes fenntartás Öröme” és az „Örömmel” neveznek, ami előzőleg-létezik.

És minden jószág, ami az Egész Teljességben létezik, megőrzi a képet. Ezután megszépítette a királyságot, mint egy várost megtöltve minden tetszetőssé, ami testvéri szeretet és a nagy bőkezűség, amely teli van a szent szellemekkel és a hatalmas erővel, amelyek kormányozzák őket, amit az Isten Szava állított elő és alapított erőben. Ezután (ő megszépítette) az Egyház helyét, amely összegyűl ebben a helyben, az Egyház formájában, amely az éonokban létezik, amely dicsőíti az Atyát.

Ezek után (ő megszépítette) a hit és az engedelmisség helyét (amely kiemelkedik) a reményből, amely dolgokat az Isten Szava akkor kapta amikor a fény megjelent, ezután (megszépítette) az elrendezés (helyét) amely imádkozás és esdeklés, amit megbocsátás és szó követett, arra vonatkozóan, aki meg fog jelenni.

Minden lelki hely, lelki erőben van. Különállóak a gondolat lényeitől, mivel az erő a képben van megalapozva, amely az Egész Teljességet elválasztja az Isten Szavától, míg az erő, amely tevékeny abban, hogy azokról a dolgokról jövendől, amelyek lesznek, irányítja a gondolat lényeit, amelyek létbe kerültek afelé, ami előzőleg-létező, és nem engedi meg nekik, hogy keveredjenek azokkal a dolgokkal, amelyek a vele lévő dolgok látványa alapján jöttek létre.

A kinti gondolat lényei, alázatosak; ők megtartják az egész-teljességes ábrázolását, különösen a nevek megosztása miatt, amelyek révén gyönyörűek.

Az áttérés alázatos a gondolat lényei felé, és a törvény, szintén alázatos hozzájuk, az ítélet (törvénye) amely a kárhozzatás és a harag.

Ugyancsak alázatos feléjük az erő, amely elválasztja azokat, akik alájuk esnek, elküldi őket messzire, és nem engedi, hogy kiterjedjenek a gondolat és áttérés lényei felett, amely (erő), félelemben, megrökönyödöttségben, megbánásban, csodálkozásban, tudatlanságban, és azokban dolgok áll, amelyek létrejöttek olyanféleképpen, fantázia által. És ezek a dolgok, is, amelyek, valójában szerények voltak, azok emelkedett nevet kaptak. Nincs tudás azok számára, akik belőlük göggel jöttek elő, kéjes vággyal az erő, az engedetlenség és a hamisság iránt.

Mindegyiknek adott egy nevet, mivel a két utasítás a névben van. Azokat, akik a gondolathoz és azok képviselőihez tartoznak, azokat úgy nevezik, hogy: „az Igazak”, „a Médiumok”, „a

Tüzesek” és „a Középsők”. Azokat, akik a tudatlan gondolathoz és azok képviselőihez tartoznak, azokat úgy nevezik, hogy: „a Bal”, „az Anyagi”, „a Sötétek” és „az Utolsó”.

Miután az Isten Szava megalapozta mindegyiket az ő rendjében, a képeket, azok megnyilvánulásait és hasonlóságait egyaránt, megtartotta az eónok képeit tisztán azoktól, akik ellen harcoltak, mivelhogy a boldogság helye. Ám, azoknak a gondolatbelieknek, ő felfedte a gondolatot, amelyet lehántott magáról, annak vágyával, hogy bevonja őket az anyagi egységbe, a rendszerük és a tartózkodási helyük érdekében, és azért, hogy előhozzák a gonoszhoz való vonzódásuk ingerének a csökkentését, azért, hogy többé ne örvendjenek a környezetük dicsőségében, és feloldódjanak, de esetleg lássák a betegségüket amelyben szenvednek, hogy talán nemzihessék a szeretetet és a folyamatos keresését annak aki képes meggyógyítani őket az alsóbbrendűségéből.

Ugyancsak azok felett, akik a hasonlósághoz tartoznak, beállította a szépség szavát, hogy esetleg formába hozza őket. Ő ugyancsak felállította felettük az ítékezés törvényét. Ismét, beállította az erőt, amelyet a gyökerek állítottak elő az erő iránti vágyukban. Kinevezte őket a fölöttük álló uralkodóknak, azért, hogy akár a szótól, ami gyönyörű, attól kapott támogatáson keresztül, vagy a törvény fenyegetésén keresztül, vagy az erő iránt érzett vágyerő által, a rend meg legyen óvva azoktól, akik lecsökkentették azt a gonoszra, míg az Isten Szava elégedett velük, mivel hasznosak a szervezetnek.

Az Isten Szava tudja a két rendnek az erő iránti vágyban lévő egyezségét. Ezeknek és az összes többinek, jóindulatúan megadatta a kívánságukat. Megadta mindegyiknek a megfelelő rangot; és el volt rendelve, hogy mindegyikük egy hely és egy tevékenység fölött uralkodjon. Ő ott terem a nálánál magasabbhoz, azért, hogy megparancsolja a többi tevékenységben lévő helynek, amely a kijelölt tevékenységben van, amely rá esik, hogy legyen uralma fölötté, a létének módja miatt.

Mint egy eredmény, vannak parancsnokok és alárendeltek, az uralmi és alávetettségi pozíciókban, az angyalok és arkangyalok között, míg a tevékenységek számos típusúak és különbözőek. Mindegyik archon, az ő faja és kiváltsága – amelyhez a sorsa tette – amint megjelentek, mindegyikük őrségen volt, mivel a szervezettel bízták meg őket. És egyikőjük sincs hiányában egy parancsnak, és egyikőjük sincs királyi rang nélkül, a menny végétől a föld végéig, még egészen a föld alapzataiig, és a föld alatt lévő részekig. Vannak királyok, vannak urak és azok, akik parancsot adnak, néhányan a büntetések, mások az igazság kezelésére vannak, míg mások pihenőt adni és gyógyítani, mások tanítani, mások örködni.

Minden archon felett kinevezett egy archont, amelynek senki sem parancsol. Ő az ura mindegyiküknek, vagyis, a megjelenési formája, amelyet az Isten Szava hozott elő a gondolataiban, mint az Összességek Atyájának kifejeződése. Ezért, őt szépíti minden <név> amely <egy> az ő kifejeződése, mivel minden tulajdonsággal és dicsőséges értékkel. Mivel őt is az „atya”, az „isten”, a „demuirgosz”, a „király”, a „bíró”, a „hely”, a „tartózkodás” és a „törvény” névvel illetik.

Az Isten Szava őt, mint egy kezet használja, hogy szépítse, és dolgozzon az alatt lévő dolgokkal. És szájként használja őt, hogy elmondhassa a jövődölelésre kerülő dolgokat.

Azt, amit mondott, megteszi. Amikor azt látta, hogy ők nagyok, jók és csodálatosak, elégedett volt és örvendett, mintha ő maga a saját gondolataiban lett volna az, aki mondta és csinálta őket,

nem tudván, hogy a mozgás, ami benne van, az a lélektől származik, amely őt egy meghatározott módon az akart dolgok felé mozgatja.

Azon dolgok tekintetében, amelyek létrejöttek belőle, beszélt róluk, és létrejöttek, mint egy kifejeződése a lelki helyeknek, amelyekről említést tettünk korábban, a képekről szóló elbeszélésben.

Nem csak, hogy <dolgozott>, hanem ő, mint a kinevezett atyja a szervezetnek, előidézte önmagától és magoktól, még a lélek által, amely választott, és le fog származni tőle, az alant lévő helyekre. Nemcsak, hogy spirituális szavakat mond, <hanem> azt egy láthatatlan módon teszi (beszél), a lelken keresztül, amely kihív és nemz nagyobb dolgokat, mint a saját valója.

Mivel az ő valójában egy „isten” és „atya”, és az összes a többi megtisztelő címeknek, azt gondolta, hogy azok a saját valójának az elemei. Létrehozott egy pihenőt azoknak, akik engedelmeskednek neki. De azoknak, akik nem engedelmeskednek neki, ugyancsak egy büntetést hozott létre. Vele együtt, ugyancsak, van egy paradicsom és egy királyság, és minden egyéb, ami létezik az eónban, amely előtte létezik. Értékesebbek, mint lenyomatok, a gondolatok miatt, amelyek kapcsolódnak velük, amely olyan, mint egy árnyék vagy ruha, hogy úgy mondjam, mert nem látja, hogy milyen módon léteznek az éppenséggel létező dolgok.

Létrehozta a munkásokat és a szolgálókat segédkezve abban, amit tenni és mondani fog, mivel minden helyen, ahol dolgozott ott hagyta az arckifejezését az ő gyönyörű nevében hatással és beszélve az általa gondolt dolgokra.

Létrehozta az ő helyébe képeit a fénynek, amelyek megjelentek és amelyek lelkiek, bár a saját valójából származnak. Így, ők becsülve lettek általa, az összes helyben, lévén tiszta, azok kinevezéseit adójának a képétől, és létrejöttek: a paradicsomok és a királyságok és a pihenők és az ígéretek és a tömeges szolgálói az akarátának, és ők mégis az urak és az uradalmak, amelyek alá vannak rendelve annak, aki az úr, annak, aki kinevezte őket.

Miután hallgatott rá ilyenképpen, megfelelőképpen, a fényekről, amelyek a rendszer forrásai, felállította őket az alant lévő dolgok szépségei fölé. A láthatatlan lélek mozgatta ilyenképpen, hogy vágyjon kezelni a saját szolgálóján keresztül, akit ő szintén használt, mint egy kezét, mint egy száját, és úgy mintha az arca lenne. (És a szolgálója az) a dolog, amit hoz, rendez, bán és fél, azért, hogy azok, akikkel azt tette, ami tudatlan, megvessék a rendet, amely adott volt számukra, hogy megtartsák, mivel megkötözte őket az archonok köteléke, amely rajtuk van biztonsággal.

Az egész anyag létesítménye három felé van osztva. Az erős hatalmak, amit a lelki Isten Szava hozott elő a képzeletből. És a gögből, ő létrehozta az első lelki rangot. Aztán azokat (az erőket) amelyeket ezek létrehozta a hatalom iránt érzett vágyuk által, ő a középső területre állította, mivel azok a becsvágy erői, úgy, hogy gyakorolhatnak uralmat, és adhatnak parancsokat kényszerrel és erővel a létesítménynek, ami alattuk van.

Azokat, akik a létre jöttek irigység és féltékenység által és az összes többi leszármazott ebből az ilyen fajta elrendezésből, szolgasági rendbe állítattott, vezérelve a végtagokat, parancsolva mindazoknak, akik léteznek, és az összesnek a (birodalmi) nemzedékből, amelyekből gyorsan jövő pusztító betegségek jönnek, amelyek mohón vágnak a nemzésre, amik valamik, amelyekből származnak és ahová kerülni fognak. És ezért kijelölt föléjük ellentmondást nem tűrő erőket, folyamatosan működve az anyagon, annak érdekében, hogy azok leszármazottjai, amelyek léteznek, létezhesenek folyamatosan. Mivel ez az ő dicsőségük.

II. rész

11. Az Anyagi Emberiség Létrehozása.

Az anyag, amely keresztül folyik a formáján (az) ok, amelynek következtében a láthatatlan, amely létezik az erőkn keresztül [...] mindannyiuknak, mivel [...], ahogy nemz előttük és pusztít.

A gondolat, amely a jobb és a bal oldaliak között állítatott, egy nemzési erő. Mindazok, akik az elsőket kívánják létrehozni; hogy úgy mondjam, mint egy kivételéseik, mint egy vetett árnyék követve és belőle a testből, azok a dolgok, amelyek a látható teremtés gyökerei, nevezetesen, a teljes előkészítése az imádatnak a képekről és hasonlóságok megnyilvánulásáról, létbe került azok miatt, akiknek szükségük van oktatásra, tanításra és képzésre, hogy a kicsiség növekedjen, apránként, mint egy tükörképben. Mivel ez volt az oka annak, hogy létrehozta az emberiséget a végén, elsöre rendelkezve és gondoskodva számára a dolgokról, amelyeket létrehozott az ő kedvéért.

Úgy minden, máskülönben, van az emberiség teremtése, szintén. Az Isten Szava mozgatta őt láthatatlanul, ahogy tökéletesítette őt a démiurgoszon és az anygali szolgálain keresztül, ki részesedett a sokaságokban mintázó tettben, amikor tanakodott az archonjaival. Mint egy árnyék, van földi ember, hogy olyan lehessen, mint azok, akik le vannak vágva az Összességekről. Valamint ő mindegyikük által valami előkészített, azok a jobból és a balból, mivel mindegyik a rendből egy formáját adják a [...] amiben létezik.

A [...] amely az Isten Szava, amely hibás volt előkerült, aki betegségben volt, nem hasonlított rá, mert feledékenységgel hozta elő, tudatlanul, és hibásan, és minden egyéb gyenge módon, ám az Ige az első formát a démiurgoszon keresztül adta, hogy megtanulja, hogy az emelkedett létezik, és tudná, hogy kell neki. Ez az, amit a próféta „Élő Léleknek”, „Lélegzete az emelkedett éónonak”, „a Láthatatlanak” nevezett, és ez az élő lélek, amely életet adott az erőnek, amely halott volt az elején. Mivel, ami halott az tudatlanság.

Ez megfelelő, hogy az első emberi lény lelkéről magyarázzunk. Hogy az a lelki Isten Szavából van, amíg a teremtő azt gondolja, hogy az övé, mióta tőle van, ahogy egy olyan szájból, amin keresztül egy lélegzik. A teremtő, ugyancsak leküldött lelkeket az anyagából, mert ő is rendelkezik a nemzés hatalmával, mert ő valami, ami a létre jött az Atya megnyilvánulásából. Mindegyik a balról előrejött, mintha, önmaguk emberei lennének, mivel hasonlatosak a <lényekhez>. A lelki anyag egy egyetlen dolog és egy egyetlen ábrázolás, és a gyengesége az eltökéltség sok alakban. Ami a médiumok anyagát illeti, az eltökéltsége dupla, mióta ennél vannak a tudás és az egzaltált [vagy: „felmagasztosult” – ford. megj.] vallomása, és ez nem

hajlamos a gonoszságra a gondolat hajlama miatt. Ami a materiális anyagot illeti az útja más és sok alakban van, és ez egy olyan gyengeség volt, ami sok fajta hajlamban létezett.

Az első emberi lény egy kevert képződés, és egy kevert teremtés, és azoknak az egy letétje a bal oldalról és a jobb oldalról, és egy lelki szó kinek a figyelmét osztják fel mindegyik anyag között, amit felveszi a lényét. Ezért azt mondják az egy mennyországot neki ültették, hogy ehessen a háromfajta fa ételéből, mivel ez a háromszoros rend kertje, és ez az, amely élvezetet ad.

Az a nemes választott anyag, ami benne van, egzaltáltabb volt. Ez alkotott és ez nem sebesítette meg őket. Ezért kibocsátottak egy parancsot miközben csináltak egy fenyegetést, hozva órá egy nagy veszélyt, ami a halál. Csak a gonosz dolgok élvezetének ízlelését engedte meg neki, és a kétszeres (gyümölcsös) rendelkező másik fából, nem engedte meg neki, hogy egyen, sokkal kevésbé, mint az élet fájából, hogy ne szerezzenek becsületet [...] őket, és hogy ne legyenek [...] a gonosz erő által, amit „a kígyónak” neveznek. És ő ravaszabb, mint a gonosz hatalmak közül mindegyik. Embert vezetett félre azoknak a dolgoknak az eltökéltségén keresztül, amik a gondolathoz és a vágyakhoz tartoznak. <Ő> elérte, hogy megszegje a parancsot, hogy meghaljon. És őt kizárták annak a helynek minden élvezetéből. Ez az a kiűzetés, amit készítettek neki, mikor kizárták őt azoknak a dolgoknak az élvezeteiből, amik a hasonlósághoz és azokhoz az ábrázolásokhoz tartoznak. Ez a gondviselés egy munkája volt, hogy megtalált legyen, hogy ez egy rövid idő, amíg az ember meg fogja kapni azoknak a dolgoknak az élvezetét, amik örökké jók, amelyben a pihenés helye van.

Ez a szellem elrendelt amikor először azt tervezte, hogy az embernek tapasztalnia kellene a nagy gonoszságot, ami halál, az az Összesség teljes tudatlansága, és hogy neki tapasztalnia kellene a gonoszságok közül mindegyiket, ami jön, és azok után a nélkülözések és gondoskodások után, amik ezekben vannak, hogy a legnagyobb jót kellene fogadnia, amely az örökkévaló élet, amely; erőteljes tudása az Összességeknél és az összes jó dolog fogadásának.

Az első ember szabályszegése miatt, a halál uralkodott. Megszokott volt elpusztítani minden embert az uralma megnyilatkozásában, amelynek adták azt királyságként az Atya akaratának szervezete miatt, amelyről korábban beszéltünk.

III. rész

12. A Teológia Változatossága

Ha a rendek közül mindkettő, azok jobbra és azok balra, hozzák egymással együtt a gondolat által melyiket helyezik közéjük, amely adja a szervezetüket egymással, az történik, hogy mindketten tetteik ugyanazon versenyzésével cselekednek azokkal, akik a jobb oldalon vannak hasonlítva azokkal, akik a bal oldalon vannak, és azok, akik a balon a jobbon lévőkre hasonlítanak.

És ha olyan időknél, amiket a gonosz rend elkezd, hogy bolond módon gonoszságot tegyen, a <bölcs> rend vetélkedik, erőszakos módon, ugyancsak azt csinálva, ami gonosz, mintha az ember erőszakának az ereje lenne.

Más időkben a bolond rend megpróbál jól tenni, önmagát akként téve, mivel a rejtett rend, szintén, buzgó, hogy megtegye. Úgy, ahogy a megalapított dolgokban van, úgy (van a) létrejött dolgokban. Mióta dolgokat hoznak egymástól eltérően, azok, akiket nem utasítottak, képtelenek voltak, hogy tudják azoknak a dolgoknak az okát, amik léteznek. Ezért, bemutattak másfajta (magyarázatokat). Mások azt mondják, hogy a gondviselés szerint van, hogy a létező dolgok lényel rendelkeznek. Ezek azok az emberek, akik megfigyelik az állékonyságát és az alkalmazkodását a teremtés mozgásának.

Mások azt mondják, hogy valami idegen. Ezek olyan emberek, akik megfigyelik a sokféleségét és a törvénytelenységét a hatalmak gonoszságának. Mások azt mondják, hogy a létező dolgok tervezettek bekövetkezni. Ezek azok az emberek, akik ezzel a dologgal foglalkoznak. Mások azt mondják, hogy ez a természettel összhangban lévő valami. Mások azt mondják, hogy ez egy önlétező. A többség, viszont, amely eljutott a látható elemekig, nem tud náluk többet.

Azok, akik a görögök és a barbárok közül bölcssek voltak, odahaladtak azokhoz a hatalmakhoz, amik képzelet és hiú gondolat útján jöttek létre. Azok, akik ezektől jöttek, a kölcsönös konfliktussal és lázadó móddal összhangban aktívan bennük, szintén beszéltek miközben valószínű, arrogáns és képzeletbeli módon érintették azokat a dolgokat, amikre bölcsességgként gondoltak, bár a hasonlóság becsapta őket, mióta azt gondolták, hogy elérték az igazságot, mikor (csak) hibát értek el.

(Tettek úgy) nem egyszerűen kisebb megnevezésekben, de a hatalmak maguk úgy tűnik, hogy gátolták őket, mintha ők volnának az Összességek. Ezért, a rend fennakadt abban, hogy egyedül harcolt magával, az archon – ki felsőbbrendű – az utódjai közül az egyiknek az arrogáns ellenségeskedése miatt, aki előtte létezik. Ezért semmi nem volt a társaival kötött megállapodásban, semmi, sem filozófia, sem több fajta gyógyszer, sem több fajta retorika, sem zene, sem több fajta logika. De ők vélemények és elméletek. Kimondhatatlanság zavarban tartotta a lengést azoknak a leírhatatlan minősége miatt, akik lengést tartottak, kik adnak gondolatokat nekik.

Most, ami azon dolgokat illeti, amelyek előjöttek a héber fajból, olyan dolgok, amelyeket az anyagiak írtak, akik a görögök stílusában beszélnek, azok hatalma, amelyek mindannyiukra gondol, úgymond, a „helyesek”, a hatalmak melyek készítették arra őket mind, hogy gondoljanak szavakra és egy ábrázolásra, amiket ők <hoztak> nekik, és ők megragadtattak, annyira, hogy elérjék az igazságot, és hogy használják a zavaros hatalmakat, amelyek cselekednek bennük.

Ez után a vegyítetlenek rendjét érték el, azt, ami meg van alapozva, amely az az egység, ami az Atya ábrázolásának ábrázolásaként létezik. Ez nem láthatatlan a természetében, de egy bölcsesség beburkolja azt, hogy az megőrizze az egy igazán láthatatlant. Ezért, sok angyal képtelen volt látni.

Ugyancsak, más férfiak a héber fajból, akikről beszéltünk, mégpedig az erényesekről és a prófétákról, nem gondoltak semmire és nem mondtak semmit képzeletből vagy egy hasonlóságon keresztül vagy ezoterikus gondolkodásból, hanem mindegyik a hatalom által mely dolgozott benne. És mialatt figyelt a dolgokra, amit látott és hallott, [...] -ban beszélt róluk.

Nekik egymással van egy egyesített harmóniájuk azoknak a módja után, akik dolgoztak bennük, mióta elsősorban a vallomása által megőrzik a kapcsolatot és a kölcsönös harmóniát a náluk egzaltáltabbal. És ott egy, aki nagyobb, mint ők, akit kineveztek, mivel szükségük van rá, és akit

lelki Isten Szava nemzett, mint akinek szüksége van az egzaltáltra, reményben és elvárásban azzal a gondolattal összhangban, ami a megváltás magja.

És ő egy fényt árasztó szó, ami a gondolatból és az utódából és a kiadásából áll. Az erényesek és a próféták óta, akiket korábban említettünk, megőrzik a vallomást és a tanúvallomást azzal kapcsolatban, aki nagy, az ő Atyjuk által, akik keresték a reményt és a tárgyalást, bennük vetetett meg az imádkozás és a keresés magja, amely sokban vetetett, aki kutatott erősítés után. Ez megjelenik és ráveszi őket, hogy szeressék az egzaltáltat, hogy nyilatkoztassák ki ezeket a dolgokat, mint az egy egységbe tartozást. És ez egy olyan egység volt, ami működött bennük, amikor beszéltek.

A látásuk és a szavaik nem különböznek azoknak a sokasága miatt, akik nekik adták a látást és a szót. Ezért azok, akik hallgatták azt, amit mondtak ezzel kapcsolatban, nem utasítanak vissza semennyit, hanem elfogadják a szentírásokat változtatott módon. Azáltal, hogy értelmezték őket, sok eretnekséget alapítottak meg, ami létezik jelenleg a zsidók között. Néhány azt mondja, hogy Isten egy, aki az ősi szentírásokban nyilatkoztatott ki. Mások azt mondják, hogy ő belőle sok van. Néhány azt mondja, hogy Isten egyszerű és az egyetlen elme a természetben. Mások azt mondják, hogy a tevékenysége kapcsolatba hozható a jó és a gonosz intézményével. Míg mások azt mondják, hogy Ő annak a teremtője, ami létrejött. Míg mások azt mondják, hogy az angyalok által hozott létre.

A sok elképzelés, ami erről van, bőséges, és ezért rengeteg fajta a szentírás, amely termelte a Törvény tanárait. A próféták mindazonáltal nem mondtak semmit a saját akaratukból, de mindegyikük (beszélt) azokról a dolgokról, amiket látott, és hallott a Megváltó kinyilatkoztatásán keresztül. Ez az, amit kinyilatkoztatott a kinyilatkoztatásuk fő témájával, ami az, az, hogy mindegyik melyiket mondta a Megváltó eljövételével kapcsolatban, ami ez az eljövétel. Néha a próféták úgy beszélnek róla mintha az lenni fog. Néha úgy van, mintha a Megváltó az ő szájukból beszélne, mondván, hogy a Megváltó jönni fog és szívességet fog mutatni azoknak, akik nem ismerték őt.

Ők nem gyűltek össze egymással gyónni bármit, de mindegyik egy kapott dolgok hatalma alapján, hogy beszéljenek róla, és annak a helynek az alapján, amit láttak, azt gondolják, hogy ő attól lesz nemzve, és arról a helyről fog származni.

Egyikőjük sem tudta, hogy honnan fog jönni, sem azt, hogy aki által lesz nemzett, de azt igen, hogy Ő az, akiről érdemes, hogy beszéljenek, és az a valaki, aki nemzett lesz és szenvedni fog. Azzal kapcsolatban, ami ő korábban volt, és az, ami állandóan – egy nemzettlen, érzéketlen, egy az Isten Szavából, a húsba jött a létre – nem jött be a gondolatukba. És ez az az elszámolás, amit kaptak impulzusként, a húsával kapcsolatban, melynek meg kellett jelennie. Azt mondják, hogy ez egy termelés mindegyikükből, de az minden dolog előtt, a lelki Isten Szavából van, aki azoknak a dolgoknak az oka, amik létrejöttek; akitől a Megváltó kapta a húsát.

Kigondolta <azt> a fény kinyilatkoztatásánál, az ígéret szava szerint, az ő mag állapotból való kinyilatkoztatásánál. Ezért, aki létezik, nem azoknak a dolgoknak a magja, amik léteznek, mióta ő a végén nemzett volt. De ahhoz, aki által az Atya elrendelte az üdvözülés megnyilatkozását, az, aki az ígéret beteljesedése, hozzá tartozott ezek közül az életbe való érkezésért való eszközök közül mindegyik, amin keresztül leszarmazott. Az Atyja egy, és egyedül igazán az ő atyja, a láthatatlan, megismerhetetlen, a természetében megérthetetlen, ki egyedül Isten, az alakjában és akaratában, ki engedte, hogy lehessen őt látni, ismerni és megérteni.

13. A megtestesült Megváltó és a Társai

Ő ez az, aki a megváltónk volt az akaró együttérzésben, aki az, akik voltak. Mivel a kedvükért volt, hogy testet öltött egy önkéntelen szenvedésben. Hússá és lélekké lettek, amely azon (dolgok), amely végtelenül megtartja őket, és amely korrumpálható dolgokkal meghalnak. És ami azokat illet, akik létrejöttek, a láthatatlan magáról láthatatlanul tanította őket. Ő nem csak azoknak a halálát vette <magára> akikre gondolt megmenteni, de szintén elfogadta a kicsiségüket, amire alászálltak, amikor testben és lélekben <születtek>. (Úgy tett,) mert megengedte magának, hogy testben és lélekben legyen kigondolt és született gyermekként.

Az összes másik közül, aki részesedett bennük, és azok közül, aki elesett és megkapta a fényt, ő, bejött a létbe egzaltáltan, mert megengedte magának, hogy bűn, folt és bemocskolás nélkül foganjon meg. Ő életben volt nemzett miközben életben volt, mert az előbbi és az utóbbi szenvedélyben és változó véleményben van az Isten Szavából, ki mozgott, ki alapította őket, hogy testek és lelkek legyenek. <Ő> ez az, aki magához vette azt, aki azoktól származott, akiket korábban említettünk. Létrejött a dicsőséges látásból és az nem változó gondolatából az Isten Szavának, ki visszatért magához, a mozgása után, a szervezetből, ahogy azok kik jöttek vele, testet, lelket és a dolgok egy ítéletének a konfirmálásának stabilitását vették. Ők is szándékoztak jönni. Amikor a Megváltóra gondoltak, jöttek, és jöttek, amikor tudta; szintén jöttek egzaltáltabban a kiáradásban, a hús szerint, mint azok, akik egy hiányosságról jöttek elő, mert így ők szintén, a Megváltó testével egyetemben, megkapták a testi kiáradásukat, a kinyilatkoztatáson és a vele való összekeverődésen keresztül. Ezek a mások, az anyagtól valóak voltak, és ez valóban a lelki (anyag). A szervezet más. Ez egy dolog, az egy másik. Néhány szenvedélyről és felosztásról születik, gyógyításra szükséggel. A mások imáról vannak, így meggyógyítják a beteget, amikor őket kinevezték, hogy kezeljék azokat, akik estek. Ezek az apostolok és az evangélisták. Ők a Megváltó tanítványai, és olyan tanárok, akiknek utasításra van szükségük. Akkor, ők, ugyancsak, miért vettek rész azokban a szenvedélyekben, amikben azok, akikkel szenvedélyről álltak elő, részesednek, ha valóban ők a szervezettel és <a> Megmentővel egyetértésben a test termékei, ki nem részesedett a szenvedélyekben? A Megváltó, az egységesnek a képe volt, ő, aki az Összesség, testi alakban. Ezért megőrizte az oszthatatlanság formáját, amiből következik a múlhatatlanság. Ők mindazonáltal mindegyik dolognak a képei, amik nyilvánvalóvá váltak. Ezért felosztást tesznek fel a mintáról miközben vett alakjuk van az ültetvényben amelyik létezik a mennyország alatt. Ez szintén az, hogy mi részesedik abban a gonoszságban, ami létezik azokban a helyekben, amiket elértek. Mert az akarat bűn alatt tartotta az Összességet, így az akarat által, lehet neki könyörülete az Összességen és lehet, hogy őket megmentik, amíg egyedül egyet neveznek ki, hogy adjon életet, és a többinek szüksége van az üdvözülésre.

Ezért, ebből a fajta (okból), hogy ez elkezdett kegyelmet kapni, hogy adjon tiszteleteket, amelyeket Jézus nyilatkoztatott ki, amelyek alkalmasak voltak számára kinyilatkoztatni a többit, mióta Jézus Krisztus ígéletének egy magját felállították, amit mi szolgáltunk az (ő) kinyilatkoztatásában és uniójában. Most az ígélet birtokolta az utasítást és az ahhoz való visszatérést, amiből ők az elsők, amiből birtokolják a cseppet, hogy hozzá visszatérjenek, amit a „megváltásnak” hívnak.

És ez a fogságból való szabadulás és a szabadság elfogadása. A helyébe, azoknak a fogsága, akik a tudatlanság rabszolgái voltak, uralkodik. A szabadság az arra az igazságra vonatkozó tudás, ami létezett, mielőtt a tudatlanság kezdet nélkül és vég nélkül uralkodott örökre, hogy valami jó, és a dolgoktól való szabadulás, és az elengedése annak szolgálai természetnek, amiben szenvedtek.

Azok, akiket előállítottak a hiúság egy alacsonyrendű gondolatában, vagyis (egy olyan gondolat), ami megy, olyan dolgokra, amik gonoszak, azon keresztül a gondolaton keresztül, ami engedi le őket a hatalom vágyára, kapták azt a tulajdont, ami szabadság, a kegyelem bőségétől, ami a gyerekekre tekint. Ez mindazonáltal a szenvedély egy zavara és azoknak a dolgoknak egy rombolása volt, amiket először levetett magától amikor az Isten Szava elkülönítette őket magától, (az Isten Szava) aki annak az oka volt, hogy őket rombolásra szánták, bár <a> szervezet végén tartotta <őket> és megengedte nekik, hogy létezzenek, mert még ők is hasznosak voltak azokhoz a dolgokhoz, amik el voltak rendelve.

14. Az Emberiség Háromrészessége

Az emberiség elérte, hogy három lényeges típusban legyen, a lelki, a mentálisban, és az anyagi; miközben alkalmazkodik Isten Szavának a háromszoros természetéhez, amiből az anyagiak, a mentálisak és a lelkiek álltak elő. A három lényeges típus közül mindegyik a gyümölcse alapján ismerszik meg. És ők nem voltak ismertek először, csak a Megváltó eljövetelekor, ki fényelt a szenteken, és felfedte azt, ami mindegyik volt.

A lelki faj, mint a fény a fénytől, és mint lélek a lélektől, amikor a feje megjelent, hozzá rohant egyből. Egyből a fej teste lett. Rögtön tudást kapott a kinyilatkoztatásban. A mentális faj olyan, mint fény a tűzből, mivel tétovázott elfogadni a róla szóló tudást, amely az előtt jelent meg. (Az tétovázott) még inkább, hogy hozzá fusson a hitben. Inkább, a hangon keresztül lett utasítva, és ez elegendő volt, mert nincs messze a reménytől, az ígéret szerint, amióta kapott, mint egy fogadalmat, a biztosítékát a dolgoknak, amik létrejöttek. Az anyagi faj, azonban, idegen, minden tekintetben; mivel sötét, kitér a fény elől, mert a megjelenése elpusztítja. És mivel, nem kapta meg az egységét, ez valami túlzott és utálatos az Úr irányába az ő kinyilatkoztatásánál.

A lelki fajok teljes üdvözülést fognak kapni minden módon. Az anyagi azzal aki ellenáll neki, rombolást fog kapni minden módon. A mentális faj, mivel középen van, amikor előhózzák és amikor létre hozzák, kétszeres, a jó és a gonosz; mindkettőért való eltökéltsége szerint. Ez hirtelen veszi a kijelölt indulását és a teljes szökését azokhoz kik jők.

Azoknak, akiket az Isten Szava hozott elő a gondolat első elemével összhangban, amikor emlékezett az egzaltáltra és megváltásért könyörgött, azonnal megváltása van. Őket teljesen meg fogják menteni az üdvözítő gondolat miatt. Ahogy vele előálltak, úgy szintén, ezek előálltak belőle, akár angyalok vagy emberek [vagy: „férfiak” – ford. megj.].

A vallomással összhangban van egy, aki egzaltáltabb, maguknál, és az imával és az ötkeresésével összhangban, szintén el fogják érni azoknak az üdvözülését, akikkel előálltak, mióta annak a természetéből vannak, ami jó. Őket szolgáltatásért nevezték ki, kinyilatkoztatva a Megváltó eljövételét, ki lenni volt, és az ő kinyilatkoztatását, aminek jönnie kellett. Akár angyalok, akár emberek, amikor őt nekik tett szolgálatként elküldték, ők ténylegesen a lényük lényegét kapták.

Azok, mindazonáltal, kik a „vágy a hatalomért” gondolatából vannak, azok, akik azoknak az ütésétől jöttek létre, akik harcolnak ellene, azok, akiket a gondolat hozott elő, ezektől, mivel vegyesek, hirtelen meg fogják kapni a végüket.

Azok, akik elő fognak állni a hatalom iránti vágyból, amit egy ideje és bizonyos időszakokra nekik adnak, és akik dicsőséget fognak adni a dicsőség Urának, és akik le fognak mondani a haragjukról, meg fogják kapni a jutalmat az alázatosságukért, aminek örökre maradnia kell.

Azok mindazonáltal kik büszkéek az ambíció vágya miatt, és azok, kik szeretik az ideiglenes dicsőséget, és kik felejtik el, hogy csak bizonyos időszakokra volt rájuk bízva a hatalom, és ezért nem ismerték el, hogy Isten Fia a minden Ura és a Megváltó, és nem kerítették őket ki a haragból és a gonoszhoz hasonlatosból, meg fogják kapni, a tudatlanságukért és az értelmetlenségükért, az ítéletet, ami szenvedni azokkal, akik eltévedtek, elfordultak; és még gonoszság(ért), amivel olyan dolgokat tettek az Úrnak amik nem valóak, amit a bal oldal erői tettek neki, a halálát is beleértve.

Kitartottak, mondván: „A világegyetem uralkodói leszünk, ha azt, aki a világegyetem kinyilatkoztatott királya volt, elpusztítják”. (mondták ezt), amikor dolgoztak, hogy ezt megtegyék, nevezetesen, azok az emberek és angyalok, akik nincsenek a helyesek jó természetéből, hanem a keverékből. És először, maguknak becsületet választottak. Bár ez csak egy ideiglenes kívánság és vágy volt, amíg az örökkévaló pihenéshez vezető ösvény azon személyek üdvözülése érdekében tett alázatosság, a jók közül, akik meg lesznek mentve.

Miután megvallják az Urat és annak azt a gondolatát, ami kellemes az egyháznak, és azt a dalt azokról kik alázatosak vele egyetemben, a teljes lehetséges kiterjedésben, abban, amely kellemes érte tenni, részesedni a szenvedéseiben s ami neki fáj, azok módjára, akik értik, hogy mi jó az egyháznak, nekik lesz részük a reménységének.

Ezt mondani kell annak a témáján, hogy olyan embereknek és angyaloknak, akik a bal oldal rendjéből vannak, hogyan tértek a hibázás ösvényére: nem csak tagadták az Istent és szöttek gonoszt ellene, de az Egyház irányába is irányították a gyűlöletüket, irigységüket és féltékenységüket; és ez azoknak az elítélésének az oka, akik felkeltették és mozgatták magukat az Egyház megpróbáltatásaiért.

A választás megoszt testet és lényezet a Megváltóval, mióta ez az egysége és a vele kötött megállapodása miatt olyan, mint egy menyegzői kamara. Minden hely előtt, Krisztus az ő kedvéért jött. A hivatásnál, mindazonáltal, van azoknak a helye kik örvendenek a menyegzői kamarának, és kik örülnek és boldogok a vőlegény és a menyasszony egyesülésének. Az a hely, ami a hivatásnak lesz, a képek eónja, ahol Isten Szava még nem illeszkedett az Egész Teljességgel.

És mióta az Egyház embere boldog volt és örült ennek, ahogy remélte, szétválasztotta a szellemet, a lelket és a testet, a szervezetében, annak, aki azt gondolja, hogy ő egy egység, ám magán belül van, az ember ki az Összesség – és ő mindegyikük.

És bár elszabadult a [...] -től, amit a hely kapni fog, ő ugyancsak rendelkezik a tagokkal, akikről korábban beszéltünk. Amikor megváltás kinyilatkoztatott, a tökéletes ember megkapta a tudást azonnal, hogy azonnal térjen vissza egy egységes helyzetébe, arra helyre, ahonnan jött, oda visszatérjen örömmel, arra helyre, ahonnan jött, arra helyre, ahonnan előre áramlott.

A tagjainak, mindazonáltal, szükségük volt az utasítás egy helyére, ami azokban a helyekben van, amiket annyira díszítenek, hogy fogadhassanak tőlük az archetípusok képéhez hasonló, mint egy tükröt, amíg az Egyház testének a tagjai közül mindegyik egyetlen helyben van, és egy időben megkapja a visszaállítást, amikor őket megnyilvánították mint az egész testet, mégpedig visszaállítás az Egész Teljességbe.

Ennek van egy előzetes egyetértése egy kölcsönös megállapodással, ami az az egyetértés, ami az Atyáé, amíg az Összességek megkapnak egy vele összhangban lévő arcot. A visszaállítás a végen van, miután az Összesség felfedi, hogy mi: a Fiú, aki a Megváltás, vagyis az útvonal az érthetetlen Atya irányába, vagyis, a visszatérés az elő-létezőbe, és (miután) az Összességek megfelelő módon, abban fedik fel magukat ki az elképzelhetetlen, a kimondhatatlan, a láthatatlan és az érthetetlen, annyira, hogy az megváltást kap.

Nem csak az egyetlen kibocsájtása volt a balok uralmának, sem volt az a jobbak erejéből való egyetlen szökés, mindegyikbe, amiről azt gondoltuk, hogy rabszolgák és fiúk voltak, akiktől semennyi nem szökik meg gyorsan anélkül, hogy az övék legyen megint, hanem a megváltás: ugyancsak egy felemelkedés, azokra a fokokra, amik az Egész Teljességben vannak, és azokhoz akik magukat elnevezték és megalkották magukat mindegyik eón hatalmának megfelelően; és egy belépő ahhoz ami néma, ahol nincs szükség se szóra se tudásra, sem egy gondolat megalkotására, sem felvilágosításra, hanem (hol) minden dolog fény, miközben nincs szükség megvilágításra.

Nem csak embereknek van szükségük megváltásra, hanem az angyaloknak is szintén szükségük van megváltásra, az eónok Egész Teljességnek a többi részével és a megvilágítás csodálatos erőivel egyetemben. Hogy ne legyünk kételkedők szemben, még magának a Fiúnak, akinél van az Összesség megváltójának a pozíciója, megváltásra volt szüksége szintén, – az, aki ember lett, – azóta odaadta magát mindegyik dologért, amire nekünk szükségünk van, mi húsban, aki az ő Egyháza vagyunk. Most, amikor először kapott megváltást a szótól, ami rászállt, a többi egésze megváltást kapott tőle, nevezetesen azok, akik maguknak vitték őt. Mert, akik megkapták azt, aki a megváltást megkapta, szintén megkapta azt, ami benne volt.

Azok között az emberek között, akik húsban vannak, a megváltás megadatott, az elsőszülött és szeretett a Fiának, aki megtestesült, amíg azok az angyalok, akik mennyországban vannak,

kérték, hogy társulhassanak, hogy alakíthassanak egy társulást vele a földön. Ezért hívják az „Atya angyalainak Megváltásának”, őt. Ő ki vigasztalta azokat, akik dolgoztak az Összesség alatt a tudásért, mert neki megadatott a kegyelem, mindenki előtt.

Az Atyának megvolt az előismerete róla, mióta a gondolatában volt, mielőtt bármi létrejött, és azóta, hogy megvoltak neki azok, akiknek felfedte őt. Beállította a hiányosságot, azon, aki marad bizonyos időszakokig, mint az ő Egész Teljességének a dicsősége, mivel a tény, hogy ismeretlen egy oka a termelésének az ő egyezségéből [...] róla. Épp a rá vonatkozó tudás fogadásaként, egy megnyilatkozása, az irigység hiánya, és az édessége bőségének a kinyilatkoztatása, ami a második dicsőség. Így, szintén, róla úgy vélték, hogy a tudatlanság egy oka, bár ő szintén a tudás szülője.

Egy rejtett és érthetetlen bölcsességben megtartotta a tudást a végre, amíg az Összességek fáradttá váltak, amíg kutattak Isten, az Atya után, akit senki nem talált a saját bölcsességén vagy hatalmán keresztül. Adja magát, hogy kaphassanak tudást, a bőséges gondolatról, az ő nagy dicsőségéről, amit adott, és az ok(ról) amit adott, amelyik a szakadatlan hálaadása, ő ki, a tanácsának mozdulatlanságából, állandóan felfedi magát azoknak, akik érdemesek az Atya kiválóságára, aki ismeretlen a természetében, hogy kaphassanak róla tudást, a vágyán keresztül, hogy nekik jönniük és tapasztalniuk kellene a tudatlanságot és annak fájdalmait.

Azok, akikről először gondolta azt, hogy nekik el kellene érniük tudást és azokat a jó dolgokat, amik ebben vannak, azt tervezték – amely az Atya bölcsessége, – hogy megtapasztalják a gonosz dolgokat és lehet, hogy edzik magukat bennük, mint egy [...] egy időre, hogy örökre kapják meg a jó dolgok élvezetét. Tartanak változást, állandó lemondást és okot azoknak, akik ellenük harcolnak, azok díszítéseként és csodálatos minőségeként, akik egzaltáltak, hogy nyilvánvaló, azoknak a tudatlansága, akik tudatlanok lesznek az Atya iránt, az valami, ami sajátjuk. Az, aki tudást adott nekik magáról, az egyike volt az erőinek, amely lehetővé tette őket, hogy felfogják a tudást a legteljesebb értelemben; azt úgy nevezik, hogy „a tudás mindarról, amire gondolnak” és a „kincs” és „a megnövekedett tudás kiegészülése”, „azoknak a dolgoknak a kinyilatkoztatása, amiket először tudtak” és „az útvonal a harmónia és az elő-létező egy irányába”, amely azoknak a növekedése, akik elhagyták azt a nagyságot, ami az övék volt az akarat szervezetben, hogy a vég olyan legyen mint a kezdet.

Ami a keresztséget illeti, amely létezik a legteljesebb értelemben, amibe az Összességek le fognak ereszkedni és amiben lesznek, másik keresztség nincs ezt leszámítva egyedül, ami a megváltás az Istenben, az Atyában, a Fiúban és a Szentszellemben, mikor vallomás történik a hiten keresztül, azok neveiben, amik az evangélium egyetlen neve, amikor elérték, hogy elhiggyék azt, amit mondtak nekik, nevezetesen azt, hogy léteznek. Ettől nekik van az üdvözlésük, azoknak, akik elhitték azt, hogy léteznek. Ez odaér egy láthatatlan módon az Atyához, a Fiúhoz és a Szentszellemhez, egy kételkedetlen hitben. És amikor tanúbizonyosságul szolgált nekik, az szintén egy szilárd remény arra, hogy elérték őket, hogy a visszatérés hozzájuk azoknak a tökéletessége legyen, akik hittek bennük, (úgy, hogy) az Atya egy legyen közülük, az Atya, az Isten, akiket meggyóntak a hitben, és aki adott (nekik) egységet vele a tudásban.

Azt a keresztséget, amit korábban említettünk, úgy hívják, hogy „azoknak a ruhája, akik nem vetkőztetik le magukat arról”, azokért, akik fel fogják venni, és azok, akik megváltást kaptak, hordják azt. Úgy is nevezik, hogy „annak az igazságnak a konfirmálása, aminek nincs esése”.

Rendületlen és mozdíthatatlan módon ez megragadja azokat, akik megkapták a restaurálást, amíg megragadják azt. (A keresztséget) „csendnek” nevezik a halkság és a nyugalom miatt.

„Menyegzői kamarának” is nevezik, a megállapodás és azoknak az oszthatatlan állapota miatt, aki tudja, hogy ismerték őt. És nevezik, a „le nem nyugvó és lángok nélküli fénynek” is; mivel nem ad fényt, de azokat, akik hordták azt, azokat fénné formálják. Ők azok, akiket ő viselt. Keresztséget nevezik a „végtelen életnek” is, amely halhatatlanság; és nevezik még a „teljesen, egyszerűen, a megfelelő értelemben, ami kellemes, elválaszthatatlanul, elmozdíthatatlanul, hibátlanul és rendíthetetlenül, annak, aki azokért létezik, akik megkaptak egy kezdetet”. Mert, mi más név van arra, elnevezni azt, minthogy „isten”, mióta az az Összesség. Még akkor is, ha számtalan nevet kap, őket egyszerűen az erre való utalásként beszéljük. Csak ahogy túlszárnyal minden szót, és túlszárnyal minden hangot, és túlszárnyal minden elmét, és túlszárnyal mindent, és annyira túlszárnyal minden csöndet, úgy Szóismétlés azokkal, akik az, ami ő. Ez az ahogyan találtatott, kimondhatatlanul és elképzelhetetlenül (az) arcában, a létbejöveteleért azokban, akik tudnak, általa, akiken keresztül megértettek, ki az, akinek dicsőséget adtak.

16. A hivatás megváltása

Még akkor is, ha az ott levő választás dolgán, sokkal több dolog van mondandó, ahogy nekünk megfelelő mondani, mindazonáltal a hivatás dolgán – azokért a jobbon lévőkért, akiket így neveznek – nekünk szükséges még egyszer visszatérnünk hozzájuk, és nekünk nem jövedelmező elfelejtenünk őket. Beszéltünk róluk – ha van elég abban, ami megelőzött bizonyos hosszban; hogyan beszéltünk? Részleges módon, – mióta megmondtam mindazokról, hogy ki született Isten Szavából, akár a gonoszak ítéletéből, vagy attól a haragból, ami harcol ellenük és a tőlük levő elfordulással, ami a visszatérés az egzaltáltakhoz, vagy az imából és megemlékezésből azokról, akik elő-léteztek, vagy a reményből és hitből, hogy megváltódnak a jó munkától, mióta ők elítélésre érdemesnek találtak, mert ők a jó természetekből származó lények, (hogy) ők a nemzésüknek az oka, ami egy vélemény attól, aki létezik. Még mindig továbbá, (mondtam azt), hogy mielőtt Isten Szava készségesen, láthatatlan módon foglalkozott velük, akarattal az egzaltált bővítette ezt a gondolatot, mert nekik szükségük volt rá, ki, aki a létüknek az okozója volt. Ők nem egzaltáltak magukat mikor őket megmentették, mintha semmi sem létezett volna előttük, de bevallják, hogy a létezésüknek van egy kezdete. És vágyakozzák ezt: ismerni őt, aki létezik előttük. Legfőképpen (azt mondtam), hogy imádták a fajta villámban lévő fény kinyilatkoztatását, és tanúskodtak, hogy az megjelent az <ő> üdvözülésükre.

Nem csak azok, akik születtek Isten Szavából, akikről egyedül azt mondtuk, hogy véghez fogják vinni a jótettet, de azok is, akik, akiket ezek a jó természetek szerint előállítottak, a báj bősége szerint részesedni fognak a pihenésben. Azok is, akiket előállítottak a hatalom iránti vágyból, rendelkezve magukban a hatalom iránti vágy magvával, részesedni fognak az (ő) jó tettükért, mégpedig azok, akik cselekedtek, és azok, akiknél van a fogékonyság a jó irányába, ha ők szándékosan kívánják elhagyni a hiú, ideiglenes ambíciót, és a pillanatnyi becsület helyett tartják a dicsőség Urának a parancsolatát, és öröklük az örökkévaló királyságot.

Most, szükséges, hogy egyesítjük az okokat és a rájuk gyakorolt báj és a lökés hatásokat, mivel illeszkedik, hogy megmondjuk, amit említettünk korábban mindazok üdvözüléséről a jobbnak, mind a keveretlenekből és a kevertekből, hogy egymással csatlakozzanak.

Ami a választ illeti, amely annak a kinyilatkoztatásnak a formája <amiben> hittek, (szükséges), hogy alkalmas megbeszéléssel kezeljük. Mivel, amikor megvallottuk a királyságot, amely a Krisztusban van, <mi> elszöktünk a forma teljes tömegétől és a változás egyenlőtlenségétől. Mivel a vég egy egységes létezés fog kapni, mint az ahogy a kezdet is egységes, ahol nincs férfi sem nő, sem szolga sem szabad, sem körülmetélt sem körülmetéletlen, sem angyal, sem ember, hanem Krisztus a minden a mindenben. Mi a formája annak, aki nem létezett először? Találatva lesz, hogy ő létezik. És mi annak a természete, amely egy szolga volt? Fel fog venni egy helyet egy szabad emberrel. Mivel a látást egyre inkább a természettől fogják kapni, és nem csupán kis szavak által, hogy csupán a hang által higgyék, hogy ez az, ahogy van, hogy a visszaállítás ahhoz, ami volt, egy egység. Még akkor is, ha egyesek egzaltáltak a szervezet miatt, mivel kijelölték őket a létrejött dolgok okozóinak, mivel tevékenyebbek, mint a természeti erők, és mivel kívánatosak a dolgok miatt, az angyalok és emberek kapják konfirmálás és a megváltás királyságát. Ezek, akkor, az okok.

Arról, <aki> a húsban jelent meg; az hitték, kétség nélkül, hogy ő az ismeretlen Isten fia, akiről korábban nem beszéltek, és akit nem lehet látni. Elhagyták a korábban imádott isteneiket és az urakat, amelyek a mennyekben és a földön vannak. Mielőtt felvette volna őket, és mialatt még gyerek volt, azt vallották, hogy már elkezdett prédikálni. És amikor a sírban volt, mint egy halott ember, az angyalok azt hitték, hogy ő él. És életet kapott attól, aki meghalt. Először kívánták számos szolgáltatásaikat és csodáikat, amelyek a templomban voltak, a nevükben, hogy folyamatosan legyen végrehajtva <mint> egy gyónás. Vagyis, megtehető a nevükben rajtuk keresztüli a hozzá való közeledésében.

Az az előkészület, amit nem fogadtak el, ők visszautasítottak amiatt, akit nem küldtek el attól a helyről, de megengedték Krisztusnak, akire gondoltak, hogy létezzen abban a helyben, amitől vele egyetemben származtak, egy hely az isteneknek és az uraknak, amelyeket szolgáltak, imádtak és elláttak, amelyek nevében kölcsönöket kaptak.

– Őket annak adták, akit megfelelően kijelölnek általuk – Mindazonáltal a feltevése után rendelkeztek a tapasztalattal, hogy tudják, hogy ő az Uruk afölött, aki senki más nem, úr. Neki adták a királyságaikat; emelkedtek a trónjaikról; őket a koronáikról visszatartották. Mindazonáltal felfedte magát nekik, azokért az okokért, amikről már beszéltünk: az üdvözülésük és a jó gondolatba való visszatérés, amíg [...] társ és az angyalok [...] és a bősége a jónak, amit okoztak azzal. Így rájuk bízva voltak azok a szolgáltatások, amik a választott javára szolgálnak, felhozva a gonoszágukat a mennyországba. Állandóan tesztelték őket az alázatosság hiányáért, a teremtés tévedhetetlenségéből, folytatódóan a képviselőjükben, amíg minden életre jön és életet hagy, amíg a testeik a Földön maradnak, kiszolgálva az összes [...], miközben velük részesedik a szenvedéseikben, üldözéseikben és csapásaikban, amelyeket a szentekre hoztak minden helyen.

Ami az <egy> gonosz szolgálait illeti, ám a gonosz érdemes pusztulásra, ők a [...] -ban vannak. De, a [...] miatt, amely minden világ fölött van, amely a jó gondolatuk és barátságuk, az Egyház, mint jó barátként és jó szolgálóként fog rájuk emlékezni, amint megkapta a megváltást attól, aki jutalmat ad. Akkor a báj, amely a menyegzői kamarában van és [...] az ő otthonában [...] ebben az adás gondolatában, és az, aki [...] Krisztus az egy benne és az elvártak az Összesség Atyja által, mivel elő fog állítani számukra angyalokat, vezetőket és szolgálókat.

Kellemes gondolatokat fognak gondolni. Számára, ők szolgáltatások. Nekik fogja adni a jutalmait mindazért, amire az éonok gondolni fognak. Ő egy kiáradás tőlük, hogy amint Krisztus tette az akaratát, amelyet előhozott, és magasztalta az Egyház nagyságát, és neki adta, úgy lesz tanítva ezekre. És az embereknek ő az örök tartózkodási helyet adja, amelyben lakni fognak, hátrahagyva a hibához való vonzódást, míg az Egész Teljesség ereje felhúzza őket a nagylelkűség nagyságában és az éon édességében, amely elő-létezik. Ez teljes nemzésének a természete azoknak, akik megvoltak neki, amikor rájuk világított egy fényben, amelyet felfedett [...]. Ahogy az ő [...] amely [...] lesz, így az Urának, míg a változás egyedül, azokban van, akik változtak.

(6 sor hiányzik)

... ami [...] általa [...] mondta, mialatt az anyagból-valók, maradnak a rombolás végéig, mivel előre nem fogják adni a neveiket, ha még egyszer visszatérnének ahhoz, amely nem lesz. Ahogy voltak [...] nem voltak [...] de hasznosak voltak (abban) az időben, amelyben (benne) voltak köztük, ám nem voltak [...] elsőre, ha [...] csinálni valami mást az irányítást illetően, amellyel rendelkeznek az előkészítésben [...] előttük – Mivel, bár folyamatosan használom ezeket a szavakat, nem értettem az ő jelentését – Néhány idősebb [...] őt nagyságot.

(6 sor hiányzik)

... minden [...] angyalok [...] a szava és a hangja a trombitának, ki fogja nyilatkoztatni a nagy teljes amnesztiát a szépséges keletből, a menyegzői kamarában, ami az Atyaisten szeretete [...] a hatalom alapján, amely [...] a nagyságnak [...], az édessége a [...] neki, mivel felfedi magát a nagyságnak [...] az ő jósága [...] a dicséret, az uralom, és a dicsőség keresztül [...] az Úr, a Megváltó, mindazoknak a megváltója, akik Szeretettel telt Szent Szellemén keresztülhez tartoznak, mostantól minden nemzedéken keresztül örökkön-örökké. Ámen.